

குட்டிகளுக்கான

குட்டிக் கூகுக்

கமலினிகதிர்

குட்டிகளுக்கான
குட்டிக்
கதைகள்

கமலினிகதிர்

இனிய நந்தவனம் பதிப்பகம்

எண்.17, பாய்க்காரத் தெரு, உறையூர், திருச்சி - 620 003.

பேசு : 94432 84823

மின்னஞ்சல் : nandavanam10@gmail.com

தூல் குறிப்பு

குட்டிகளுக்கான குட்டிக் கதைகள்

ஆசிரியர்	கமலினி கதிர்
முதல் பதிப்பு	ஜூலை 2021
உரிமை	ஆசிரியருக்கே
பக்கம்	64
கணினி அச்சு	கனிஷ் கிராபிக், மதுரை.
ஓவியங்கள்	நளாயினி சிவானந்தா
அச்சாக்கம்	ஏ.கே. பிரிண்டர்ஸ், சென்னை.
வெளியீடு	இனிய நந்தவனம் பதிப்பகம் எண்.17 பாய்க்காரத் தெரு, உறையூர், திருச்சி - 620 003, தமிழ்நாடு, இந்தியா.
பேசு	94432 84823
மின்னஞ்சல்	nandavanam10@gmail.com
விலை	ரூ.150 /-

KUTTIKALUKKANA KUTTY KATHAIGAL

First Edition	July 2021
Author	Kamalini Kathir
Number of Pages	64
Designed by	Kanish Graphic, Madurai
Paintings	Nalayani Sivanantha
Printed by	A.K. Printers, Chennai.
Published by	Iniya Nandavanam Pathippagam #17, Paikkara Street, Woraiyur, Trichy - 620 003. Tamilnadu, India. Mob : 94432 84823 email : nandavanam10@gmail.com
Price	Rs.150/-
ISBN No	978-81-953066-4-0

பதிப்புரை

குழந்தைகளைக் கொண்டாடுவதும், குழந்தைகளோடு கொண்டாடுவதும் வாழ்தலின் உன்னதமான தருணங்கள் என்பதே உண்மை. குழந்தைகளின் மனம் மென்மையானது மட்டுமல்ல, அப்பழுக்கற்றது. இதில் பதியும் நேர்த்திசையான எண்ணங்களே வாழ்க்கையைக் கற்றுக்கொடுக்கின்றன.

இளமையில் கற்றுக் கொள்வதன் மூலமே குழந்தைகளின் எதிர்காலம் வெளிச்சம் பெறுகிறது. கதை கேட்டல் குழந்தைகளுக்கு விருப்பமானதாக இருப்பதால், கதைகளின் ஊடாகக் கருத்துகளை அவர்களின் மனதில் எளிதில் பதிய வைத்து விடலாம்.

குழந்தைகள் எளிதில் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் 'குழந்தைகளுக்கான குட்டிக் கதை'களைத் தந்திருக்கிறார் கமலினி கதிர். கதைகளுக்கான ஓவியங்களையும் தீட்டியுள்ளது இந்நூலுக்கு மேலும் அழகு சேர்க்கிறது. குழந்தைகளிடம் வாழ்வியல் நெறிகளைக் கொண்டு செல்ல வேண்டும் என்ற நோக்கில் இனிய நந்தவனம் பதிப்பகம் இந்நூலை வெளியிடுவதில் பெருமையடைகிறது.

வாழ்த்துகளுடன்

நந்தவனம் சந்திரசேகரன்

என்னுரை

மனிதன் தலைகீழாக வளரும் மரம். மூளை என்ற வேரில்தான் அனைத்தும் தங்கியுள்ளது. மனிதனைத்தவிர மற்ற உயிரினங்கள் சூட்சும உணர்வு மூலமே எதையும் அணுகுகின்றன. மனிதன் மட்டுமே எழுத்து என்ற ஒன்றை உருவாக்கி, அதனால் பெரும் பயனடைந்து வருகிறான். விளக்குகள் இருளுக்கு உயிரூட்டுவது போல் எழுத்துகள் மனிதனை மேம்படச் செய்கின்றன. வாசிப்பு என்ற ஒன்று இருப்பதனாலேயே மனிதன் உயிரோட்டத்துடன் இன்னும் இருக்கின்றான்.

ஆனால், இன்றைய அறிவாற்றல் அழிவை நோக்கிச் செல்வதாகவே உள்ளது. அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகள் பலவற்றால் இன்று மனிதன் பேசுவதும், வாசிப்பதும் குறைந்து கொண்டே போகிறது. குழந்தைகள் பேசுவதும், வாசிப்பதும், பாடுவதும் குறைந்து போகாமல் இருந்தால் அவர்கள் ஆரோக்கியமாக உடல் உள நலத்துடன் வாழ்வது திண்ணம்.

குழந்தைகளுக்கான நூல்கள் அருகிக்கொண்டு வருவதாகத் தோன்றுகிறது. குழந்தைகள் வெறும் ஏட்டுக் கல்வியில் மட்டும் வளர்ச்சியுறாது. அன்பு, கருணை, நேர்மை, நட்பு, உண்மை பேசுதல் போன்ற அரிய குணங்களினால் செதுக்கப்பட அவர்களுக்கான நூல்கள் வேண்டும். முன்பு வெளிவந்த அம்புலி மாமா எங்கள் எத்தனை பேருடைய வாழ்வுடன்

இணைந்திருந்தது. நற்குணங்களை கற்பனாசக்தியை எவ்வளவுதூரம் வளர்த்தது என்பது ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் பிறந்தவர்களாலேயே கூறமுடியும்.

சின்னஞ்சிறுவர்களுக்காக கதைகள் மூலம் நல்ல பண்புகளை வளர்க்கலாமென்று நான் நினைத்து அவர்களுக்காகக் குட்டிக் கதைகள் எழுதத் தொடங்கினேன். அந்நூல் உலகை ஆட்டிக் கொண்டிருக்கும் மகுட நுண்ணி 19ஆல் அச்சேறுவதில் தாமதமாகி, இப்போதுதான் முடிந்த நிலையில் அடுத்த நூல் வெளிவருகிறது.

இந்நூலுக்கு அழகழகாகப் படம் வரைந்து தந்த எனது மைத்துனி நளாயினி சிவானந்தாவுக்கு எவ்வாறு நன்றி கூறுவதென்று தெரியவில்லை. இந்நூல் வாழும்வரை அவரது ஓவியங்கள் நிலைத்து நிற்கும். தனது வேலைச் சுமைகளுக்கு நடுவே இவ்வளவு ஓவியங்களையும் அட்டைப் படத்தையும் வரைந்து தந்த நளாயினி சிவானந்தாவுக்கு இந்த உரையில் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

இந்நூலுக்கு அணிந்துரை அனுப்பி வைத்த கவிஞர் பா.தென்றல் அவர்களுக்கும், அழகுற நூலை அமைத்த இனிய நந்தவனம் பதிப்பகத்தாருக்கும், குறிப்பாக அதன் உரிமையாளர் திரு. சந்திரசேகரனுக்கும் நன்றி கூற கடமைப்பட்டுள்ளேன். இச்சிறுவர் நூல் சிறுவர்களை மகிழ்விப்பதுடன் நல்லியல்புகளை நோக்கி அவர்களைச் சிந்திக்கத் தூண்டும் என்று நம்புகிறேன்.

கமலினிகதிர்,

சுவிற்சர்லாந்து

kamalini.kathirgamam@gmail.com

அணிந்துரை

குழந்தைமன வெற்றிட நிரப்பிகள்

குழந்தைமை பூக்கும் மலர்வனம்; உண்மை செழிக்கும் அதர்வணம் குழந்தைகள். அழுக்காறு, அவா, வெகுளி, இன்னாச்சொல் அறியாத வள்ளுவ வாரிசுகள் குழந்தைகள். அவர்கள் எதைச் செய்துகொண்டிருந்தாலும் எதையுமே செய்யாதிருந்தாலும் எந்நிலையிலும் அழகு. அறிவைப் புகட்டுகிறோம், நீதிக்கருத்துகளைப் பதியனிகுகிறோம், அறியாமை இருளகற்றுுகிறோம் என்று குழந்தைகள் உலகில் வாமனக் காலடிகள் பதிக்கப்படுகின்றன. மூத்தோரின் எச்சொல்லுக்கும் கீழ்ப்படிந்தோராக வளர்க்க வேண்டும் என்பது மட்டுமே இன்றைய பெற்றோர் மற்றும் மற்றோரின் எதிர்பார்ப்பாக இருக்கிறது.

நாம் என்ன செய்கிறோம்? நாம் எப்படி நடந்துகொள்கிறோம்? என்பதைப் பற்றிக் கவலைப்படாத மனிதர்கள், குழந்தையின் பின்னால் பல அளவுகோல்களைப் பிடித்துக்கொண்டே அலைவது என்ன நியாயம்? எந்த அளவில் அவர்களின் செயல்பாடுகளும் மனவெழுச்சி வெளிப்பாடுகளும் அமைய வேண்டும் என்பது கட்டமைக்கப்படுகிறது. குழந்தைகளின் சீரான வளர்ச்சிக்கும் இயக்கத்திற்கும் வீடோ, பள்ளியோ ஈடு கொடுத்துத் தொடர இயலாமையால் விரக்தியிலும் கோபத்திலும் அவ்வப்போது வேகத்தடைகள் பல போடப்படுகின்றன. முட்டிமோதி, முயன்று தவறிக் கற்க விழைகையில், ஐயோ! என் பிள்ளை கஷ்டப்படுகிறதே! என்று தாமாகவே புலம்பி, உதவுகிறோம் என்ற எண்ணத்தில் முட்டுக்கட்டை போடப்படுகிறது என்பதே பல சமயங்களில் உண்மையாக நிகழ்கிறது.

ஒரு விதை முளைக்கத் தொடங்கியதும் மண்ணுக்கு அடியில் வேர்களைப் பரப்பி, நிலத்திற்கு மேல் தானாகத்தானே தலையை நீட்டி வெளி உலகைப் பார்க்கிறது! நீர் வார்ப்பது மட்டும் போதுமானது. செடியைப் போல் வளரும் குழந்தைதான் ஒரு பூவைப் போல மலரும் என்பதைப் பெற்றோர்கள் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். வழிகாட்டல் மட்டும் போதுமானது. குரங்கு விதை போட்ட கதையாய், தினமும் பயிர்க்குழியைத் தோண்டிப் பார்த்தது போல், குழந்தைகள் வளர்ப்பும் வீணாகி விடும் நிலை ஏற்படக்கூடாது. "எனக்குப் பிடித்ததெல்லாம் அவளுக்கும் (மகள்) பிடித்திருக்க வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை என்பதை நான் தான் தெரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும்" என்று கூறுவார் எமிலி நஸ்ரல்லா என்னும் லெபனானிய எழுத்தாளர். இந்தக் கூற்றைப் பெற்றோர்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அதற்காகக் குழந்தை இலக்கியங்களை அவர்களும் ஒரு முறையாவது வாசித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

குழந்தைகள் தம் உலகில் குழந்தைமையோடும் மகிழ்ச்சியோடும் உலாவரப் பெரிதும் உதவுபவை கதைகள் என்றால் அது மிகையில்தான். ஆதிக்கதைசொல்லிகளான பாட்டி தாத்தாக்கள் வீட்டில்தான்; அப்பா அம்மாவுக்குப் பொறுமையில்லை; ஆசிரியர்களுக்கு நேரமில்லை. கதைகளற்ற குழந்தைப்பருவம் என்ற வெற்றிடத்தை நிரப்பப் பிறவி எடுத்து வருபவை குழந்தை இலக்கியங்களே.

“சீராட்டிப் பாராட்டி உணவு உண்டு

குழந்தை கையிலேயே தூங்கியது

மரப்பாச்சிப் பொம்மை”

என்று ஹைகூ எழுதினார் கவிஞர் செல்லம் ரகு. குழந்தைகளின் பாவனை விளையாட்டுகளையும், குழந்தைகள் மனநிலையினையும் இவ்வளவு துல்லியமாகப் புரிந்து கொள்ளும் படைப்பாளிகளே குழந்தைகளுக்கான எழுத்துகளைப் பிரசவிக்க முடியும்.

இன்றைய இலக்கியச்சூழலில் இவ்வாறான புரிதலுடன் குழந்தை இலக்கியம் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக ஆனால் எண்ணிக்கையில் குறைவாக வளர்ந்து வருவதாக எனக்குத் தோன்றுகிறது. குழந்தைகளின் மனத்தில் ஏக்கமும் விரக்தியும் எழுகின்றன என்ற புரிதலோடு இன்று கதைகள், பாடல்கள் மற்றும் நாடகங்கள் எழுதப்படுகின்றன. குழந்தைகளுக்குப் பிடித்தவையும் மகிழ்ச்சி தருபவையும் கதாபாத்திரங்கள் ஆகின்றன. அந்த வகையில் இந்நூலாசிரியர் கமலினி கதிர் படைத்துள்ள 16 கதைகளும் மகிழ்ச்சியும் குழந்தைகளின் கற்பனைத் திறன் வளர்ச்சியும் பெற ஏற்றவையாகத் திகழ்கின்றன.

கொரோனா என்னும் தீநுண்மி பரவப்பரவக் குழந்தைகள் வீட்டிற்குள் அடைக்கப்பட்டிருக்கும் காலகட்டத்தில் இணைய இணைப்புகளில் காணக்கிடைக்கும் காணொலிக்கதைகள், கதைப்படல்கள், மின்புத்தகங்கள், கேலிச்சித்திரக்கதைகள், விளையாட்டுகள் எனத் தங்கள் அறைக்குள் ஒரு புதிய உலகத்திற்குள் தங்களை நுழைத்துக் கொண்டு வாழ வேண்டிய கட்டாயம் அவர்களுக்கு. அன்னை பராசக்தியிடம் அன்று பாரதி கேட்டார்,

“என்னைப் புத்துயிர் ஆக்கி

எனக்கேதும் கவலையறச் செய்து

மதிதன்னை மிகத் தெளிவு செய்து

என்றும் சந்தோஷம் கொண்டிருக்கச் செய்வாய்”

என்று. இன்றைய குழந்தைகளிடம் நான் சொல்வது என்னவென்றால், குழந்தை இலக்கியங்களைப் படியுங்கள். அப்படிப் படித்தால், பாரதிக்குக் கிடைத்தவை மட்டுமல்ல, அவருக்குக் கிடைக்காதவையும் உங்களுக்குக் கிடைக்கும் என்பதே. “குட்டிகளுக்கான குட்டிக்கதைகள்” அனைத்தும் குழந்தைகளுக்கான குட்டி உலகத்தோடு தொடர்புடைய படைப்புகளாக மலர்ந்து, கதை மணம் பரப்புகின்றன..

முதல் கதையின் தொடக்கத்திலேயே சக உயிரினத்தின் இயல்பை, உரிமையை மதித்தல், கடல்வளம் காத்தல், நீர்நில வாழ்வியான ஆமை இனத்திற்கு மனிதரின் செயல்களால் ஏற்படும் அழிவு ஆகியவை குறித்த நற்கருத்துகளைக் கதையின் சுவாரசியம் குறையாமல் சொல்லியிருப்பது சிறப்பு. காலங்காலமாகக் கதைகதையாகச் சொல்லப்படும் ஆமை முயல் கதையில் நட்பு இழைந்தோட அருமையான கதையமைப்பு ஆயினும், சாகித்திய அகாதமி எழுத்தாளரான எஸ்.ராமகிருஷ்ணனின் “கிரேக்கத்து முயல்” அவரிடம் வந்து முயல் ஆமை கதையில் ஆண்டாண்டு காலமாகத் தாங்கள் சிறுமைப்படுத்தப்படுவதை மாற்றி எழுத வேண்டும் என்று கோரிக்கை விடுத்துவிட்டு, கூடவே ஒரு நரியையும் உடன் அழைத்துக்கொண்டு கமலினி கதிரைச் சந்திக்க வந்துவிட்டது போலும். “ஆமையும் முயலும்” மற்றும் “நிலவனின் துணிச்சல்” ஆகிய கதைகளைப் படித்துப்பாருங்கள். விலங்குகளின் ஏக்கங்களும் நமக்குப் புரிய வரும்.

“சுட்டிச்சிறுமி” கதையில் குழந்தைகள் கேள்விகள் கேட்டலும் அதற்குப் பெற்றோர்கள் பொறுமையாகப் பதில் அளித்தலும் குழந்தைகளின் அறிவுக் கண்களுக்கான திறவுகோல்கள். கதைகளினூடாக மிகப்பெரிய எண்களுக்கான தமிழ்ப்பெயர்கள், அறிவியல் செய்திகள், பொதுஅறிவுத் தகவல்கள், தமிழ்மொழியின் தொன்மை, பறவைகளிடமும் பாகுபாடு காட்டும் மனிதன்,

பூச்சிகளின் பயன்கள், மண்ணின் மகிமை, நெகிழியின் தீமை, கரோனா வைரஸ் தொற்று போன்றவை மிதந்து வந்து குழந்தைகளின் சிந்தனைப் பரப்பினை விரிவாக்குகின்றன.

“கம்பனின் நட்பு”, இரக்கத்தையும் அன்பையும் குழைத்து வளையப்பட்ட கதை. “மிக்கி அப்பாவும் நானும்”, நம்மை அண்டார்டிகாவிட்கே அழைத்துச்செல்லும் சில்லென்ற கதை. “பொன் நகரம்” மற்றும் “சந்திரன் விழுந்துவிட்டது” ஆகிய கதைகளில் சற்றே பழந்தூசி வாசம் எனினும், அரசனும் அரசியும் காரில் வருவது அதீதக் கற்பனையோ? படிக்கும் குழந்தைகளைக் கேள்வி கேட்க வைக்கும் புதுமைகளும் இவற்றில் உண்டு எனக் கொள்ளலாம்.

கதாபாத்திரங்களாக விலங்குகளைத் தேர்ந்தெடுத்திருப்பது, அவற்றிற்குப் பொருத்தமாகக் குழந்தைகளுக்குப் பிடித்தமான பெயர்களைத் தந்திருப்பது, குழந்தைகளுக்கு அழகான பெயர்களாகச் சூட்டியிருப்பது ஆகியவை குழந்தைகளை வாசிக்க ஈர்க்கும் காரணிகள். “தண்ணீர் குடிப்பது போல், சாப்பிடுவதுபோல், ஏன் மூச்சு விடுவது போல் புத்தக வாசிப்பை உங்கள் அடிப்படையான விஷயமாக மாற்றுங்கள்” என்பது பாரியின் அப்பாவின் வார்த்தைகளாகக் கதையின் போக்கில் அவை நமக்கும் சொல்லப்படுகின்றன.

என்னுரையில், “இச்சிறுவர் நூல் சிறுவர்களை மகிழ்விப்பதுடன் நல்லியல்புகளை நோக்கி அவர்களைச் சிந்திக்கத் தூண்டும் என்று நம்புகிறேன்” என்று நல்லெண்ணத்தை விதையாகத் தூவியிருக்கும் நூலாசிரியரின் நம்பிக்கை மெய்ப்பட்டட்டும். வாழ்த்துகள்.

கவிஞர் **பா.தென்றல்**, எம்.ஏ., பி.எட்., எம்.பில்.,

30.05.2021

காரைக்குடி.

மின்னஞ்சல்: thendralbala2011@gmail.com

“பிஞ்சுக் குழந்தைகளுடன் உயிரியல் பூங்காவில் ஒரு மகரந்தப்பயணம்”

“குழந்தைகள்... / குதூகலத்தின் / வாயில்கள்”

“குழந்தைகள்... / நமது... / நினைவுகளின்... / வெளிச்சப் பகுதிகள்”

குழந்தைப் பருவம் / நாம் இழந்த..., / இழக்க விரும்பாத... / அற்புத தேவ உலகம்... / அவ்வலகில்... / சாதியில்லை... / மதமில்லை... / பிரிவினைகளில்லை... / மூடு மந்திரகளோ... / மூட நம்பிக்கைகளோ இல்லை... / பளிங்கு உள்ளம்... / வெளிச்ச விழிகள்... / புன்னகை வற்றாத / பூவிதழ்கள்...

கதையைச் சொல்லாமல்... அல்லது கதைகளைப்பற்றிச் சொல்லாமல் என்னென்னவோ எழுதுகிறேன் என்பது உண்மைதான்... பதினாறு கதைகளைப் படித்ததன் விளைவுதான் இவைகளெல்லாம்...

குழந்தைகளுக்கு அன்பு, உழைப்பு, துணிவு, உயர்வு, நட்பு இவைகள் புதிதில்லை... அவைகளை ஏன் போதிக்கிறோம் என்றால்... நாம் செய்த தவறுகளே காரணம்...

குழந்தைகளின் இயல்புகளை மாற்றியமைத்த(கெடுத்த) பெருமை நம்மையே சாரும். குழந்தைகளைவிட இன்று இக்கதைகளைப் பெரியவர்கள் வாசிப்பது நல்லதென்று எண்ணுகிறேன். உளவியல், சூழலியல், யதார்த்தம் என சுற்றிச் சுற்றி வரும் ஆசிரியர் தனது முழு முயற்சியினால் நம்மை தேவ உலகத்தில் கொண்டுபோய் நிறுத்தியிருக்கிறார்.

“பிக்கி அப்பாவும் நானும்” - ஒரு புதிய பார்வை...

பொன்நகரம் மிக மிக அருமை. கதைக்களங்கள் மிக மிக அருமை...

குறிப்பாக நரியுடன், மயிலுடன் அமைந்த கதைகள் புதிய இலக்கை நமக்குக் காட்டியுள்ளன! குழந்தைகள் குழந்தைகளாகவோ இருந்துவிட்டால் எவ்வளவு நல்லது என்று நினைக்கவைக்கிறார். அபிவும் நானும் என்ற கதை மிக அற்புதம்.

இக்கதைகள் குழந்தைகளுக்கான எளிய நடையில் அமைந்திருந்தால் இன்னும் சிறப்பாக இருக்கும்! பிற உயிரினங்களோடு எளிதில் தங்களைக் குழந்தைகள் இணைத்துக்கொள்ளும் இயல்பு நூலெங்கும் இழையோடுகிறது... எனக்குக் குழந்தைகளோடு உயிரியல் பூங்காவில் நடை போட்ட மகிழ்வு கிடைத்தது... வாசித்துப்பாருங்கள்... புதிய மகிழ்வான உலகில் நீங்களும் நடைபோடலாம்!

அன்புடன்

சுமதி

கண்டனிவயல்
18.06.2021

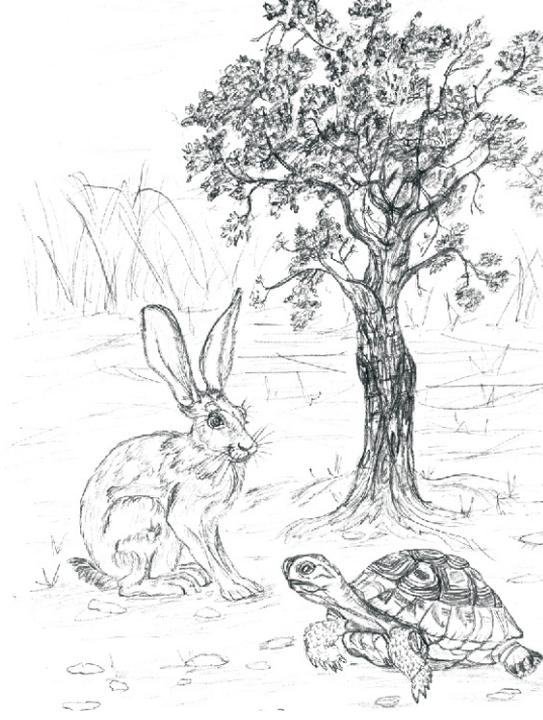
முதல்வர், அன்னை கஜீஜா கலை அறிவியல் மகளிர் கல்லூரி

பொருளடக்கம்

1.	ஆமையும் முயலும்	13
2.	சுட்டிச் சிறுமி	16
3.	கம்பனின் நட்பு	20
4.	பொன் நகரம்	22
5.	மீகாவின் துணிச்சல்	26
6.	பிக்கி அப்பாவும் நானும்	28
7.	உழைப்பின் உயர்வு	31
8.	அன்பு என்பது	34
9.	எது உயர்வு	38
10.	பாரி	41
11.	ஜில்பியும் நண்பர்களும்	44
12.	ஏன் கவலை?	47
13.	கடமையைச் செய்	50
14.	அபியும் நானும்	53
15.	நான் பூமி பேசுகிறேன்	55
16.	கழுகும் காகமும்	58
17.	மான்குட்டியும் யானைக் குட்டியும்	60

ஆமையும் முயலும்

போகர் என்ற ஆமை மிகவும் மெதுவாகச் சென்று கொண்டிருந்தது. ஒரு அரசமரத்தின் கீழ் ஆதிரை என்ற முயல் தூங்கிக் கொண்டு இருந்தது. கொட்டி இருந்த இலைகளின் மேல் போகர் மெதுவாகச் சென்றாலும் இலைகள் சரசரத்தன. இலைகளின் சலசலப்புச் சத்தம் கேட்டு ஆதிரை நித்திரை கலைந்து விழித்துக் கொண்டது. கண்களைத் திறந்து போகரைப் பார்த்து சினேகமாகமாகப் புன்னகைத்தது. கோபம் கொண்டு தன்னை இழிவாகப் பேசுமோ என்று பயந்த போகர் தானும் பதிலுக்கு பயத்துடனேயே புன்னகைத்தது.

“ஆமையே! பயந்து விட்டாயா? நான் எதற்கு உன்னைக் கோபிக்கப் போகிறேன்? என்னைப் போல நீயும் ஒரு உயிரினம். எல்லோருக்கும் எங்கு செல்லவும் உரிமை உண்டு. உன்னுடைய இயல்புப்படி நீ செல்கிறாய். இலைச்

சருகுகள் சத்தமிட்டதற்கு நீ எப்படிப் பொறுப்பு ஆவாய்? மனிதர்கள்தான் முயல் ஆமை கதையைக் கூறி, எமக்குள் பாகுபாட்டைக் கூறி வருகிறார்கள். எமக்குள் எந்தப் பாகுபாடும் இல்லை' அன்பாகப் பேசியது ஆதிரை.

“அப்பாடா நீ மிகவும் நல்லவளாய் இருக்கிறாய். மனிதர்கள் சொல்வது போல் போட்டி போடாமல் நாங்கள் நண்பர்களாக இருப்போம்” இருவரும் ஒருவருக்கு ஒருவர் தம் பெயர்களைச் சொல்லி அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு பேச்சைத் தொடர்ந்தன.

“உன்னைப்பற்றி மனிதர்கள் ஆமை புகுந்த வீடும், அமீனா புகுந்த வீடும் உருப்படாது என்று ஒரு பழமொழி சொல்வார்களே. அது ஏன்?” கேட்டது ஆதிரை.

“நாங்கள் எப்போதுமே மனிதர்கள் வீட்டுக்குள் புகுந்ததும் இல்லை. எம்மைச் செல்லமாக யாரும் வளர்ப்பதும் இல்லை. நாம் கடல் ஓரங்களில் ஒதுங்கியே வாழ்கிறோம். எதற்கும் மனிதர்களை நாங்கள் அண்டியதும் இல்லை. அவர்களுக்கு எங்கள்மேல் என்ன விரோதமோ, தெரியாது!. இப்படித்தான் ஆமைகள் தன் பாட்டுக்கு முட்டை இட்டு விட்டு, அவற்றைப் பராமரிக்காமல் மறந்து போய்க் கொண்டே இருக்கும் என்று சொல்கிறார்கள்.

ஆனால், நாங்கள் தேடிப் பிடித்து முதல் முட்டை இட்ட இடத்திலேயே திரும்பத் திரும்ப முட்டை இடுவதைச் சொல்லி எம் ஞாபக சக்தியைப் பாராட்ட மாட்டார்கள். தாய் இல்லாமலேயே குஞ்சுகள் பொரிக்கும் என்பது தான் கடவுள் எங்களுக்கு இட்ட விதி.” தன் இனத்துக்காகப் பேசியது போகர்.

“ஓ அப்படியா? எனக்கும் இப்போது தான் இது தெரிகிறது. எப்படிக்கண்டுபிடிப்பீர்கள் இந்தப் பரந்திருக்கும் கடற்கரையில்?”

“நாங்கள் எப்போதுமே கடலுடன் போராட மாட்டோம். அதன் ஓட்டத்துக்கு இயைந்து செல்வோம். முட்டை இடுவதற்கு முதல் பலமுறை அது பாதுகாப்பான இடமா? என்று ஆராய்ந்த பிறகே அங்கு முட்டை இடுவோம். இப்படி அவதூறு கூறும் மனிதர்கள் செய்யும் பல செயல்கள் எங்களை அழிவுப் பாதைக்கே கொண்டு செல்கிறதே. அது தெரியுமா நண்பியே உனக்கு?” என்றது.

“இல்லையே!. கொஞ்சம் சொல் நண்பனே” என்றது ஆதிரை.

“டைனோசர்கள் வாழ்ந்த காலம் தொடக்கம். அதாவது 110 மில்லியன் ஆண்டுகளுக்கு முதல் வாழும் எங்களை அழிக்கத் தொடங்குகிறார்கள் இந்த மக்கள்”.

“என்ன சொல்கிறாய்? புரியும்படி கொஞ்சம் கூறு” முயல் ஆர்வமாகக் கேட்டது.

“கடல்களில் செயற்கை வெளிச்சங்கள், கடலை மாசுபடுத்துதல் இயந்திரமயமான மீன்பிடிமுறை, போன்றவற்றால் எம் குஞ்சுகள் உயிர் இழக்கின்றன. செயற்கை வெளிச்சங்களை சந்திரனின் ஒளி என்று பொரித்த குஞ்சுகள் தவறாக எண்ணி சந்திரனுக்கு எதிர்த் திசையில் சென்று உயிர் இழக்கின்றன. அத்துடன் குளிர்ந்த சுவாத்தியத்தில் தான் ஆண் குஞ்சுகள் பொரிக்கும். ஆனால், இப்போது மனிதரின் செயல்களால் கடல் சூடாகி, பெண் குஞ்சுகளே பிறக்கின்றன. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நாம் அழிகிறோம். இல்லை அழிக்கப்படுகிறோம் என்பது உண்மைதானே” கவலையுடன் பேசியது போகர்.

“முயலை வென்ற ஆமையின் கதையால் எங்களுக்கு கொஞ்சம் உங்கள் மேல் பொறாமை வந்தது உண்மைதான். ஆனால் இப்போது உங்களை நினைத்து கவலையாக இருக்கிறது”.

“ஒரு தடவையில் 70லிருந்து 120முட்டைகள் இடும் நாம் விரைவில் இந்த உலகத்தை விட்டு மறைந்து போகப் போகும் இனமாக இருப்பது எவ்வளவு வேதனையான விஷயம்?”

“இந்த மனிதர்களுக்கு நல்ல புத்தியைக் கொடுத்து உங்களை எல்லாம் காப்பாற்றுமாறு கடவுளை வேண்டுவோம்” என்றது ஆதிரை.

இருவருமாக அதற்காக இறைவனைப் பிரார்த்தித்தார்கள்.

சுட்டிச் சூழல்

ஒரு நகரத்தில் வாழும் ஒரு அப்பாவுக்கும், அம்மாவுக்கும் ஒரு அழகான புத்திசாலிக் குழந்தை யாழினி. அவள் நிறையக் கேள்விகள் கேட்பாள். அப்பாவும், அம்மாவும் அவள் எவ்வளவு கேள்விகள் கேட்டாலும் சலிக்காமல் பதில் கூறுவார்கள். அப்பா யாழினியைக் 'கேள்வியின் நாயகி' என்று கேலி செய்வார்.

“அம்மா! எண்களில் நூறு, ஆயிரம், நூறாயிரம், கோடி அதற்கும் மேலே இருக்கிறதா?”

“ஆங்கிலத்தில் அவ்வளவுதான் என்று நினைக்கிறேன். ஆனால், தமிழில் கும்பம் 1,000 கோடி. கணம் 10,000 கோடி நிகற்பம் 1,00,000 கோடி அப்படியே போய் பிரம்மகற்பம் கோடி கோடி கோடி.”

யாழினிக்கு ஆச்சரியமோ ஆச்சரியம். அம்மா தொடர்ந்து சொன்னார்.

“அணுக்களின் எண்ணிக்கை தான் இந்த பிரம்மகற்பம். அதற்கு எத்தனை சைபர் வரும் தெரியுமா? 1,000000000000000000” அம்மாடி எழுதினாலே கை நொந்திடும். தமிழர் சரியான கெட்டிக்காரர் என்ன” தமிழ் உலகின் முதல் மொழி.” அம்மா விளக்கினார்.

ஒருநாள் விளையாடிக்கொண்டு இருந்தவள் அம்மாவிடம் வந்தாள்.

“அம்மா பக்கத்து வீட்டுத் தாத்தா முடியாமல் இருப்பதால், அவரைக் குளிக்க வார்க்க, சாப்பாடு கொடுக்க என்று உதவியாளர்கள் வருகிறார்கள்தானே. காட்டில் இருக்கும் சிங்கத்துக்கும், புலிக்கும் வயது போனால் யார் சாப்பாடு கொடுப்பார்கள்?”

அம்மாவுக்கு இந்தக் கேள்வி நியாயமாகவே பட்டது. ஆனால், மிருகங்கள் முதுமை அடைந்தால் உணவுக்கு என்ன செய்யும்? அதன் குட்டிகளோ வேறு மிருகங்களோ வேட்டையாடி, உணவு கொண்டு போய்க் கொடுக்குமா? இல்லையே. அப்போது எப்படி முதுமையைக் கழிக்கும்? தனக்கு இதுவரை இந்தக் கேள்வி தோன்றவில்லையே.

“தெரியவில்லை உங்கள் ரீச்சரிடம் கேளுங்கம்மா” என்று தன் பொறுப்பை ரீச்சரிடம் கடத்தினாள்.

யாழினியின் செல்ல நாய்க்குட்டி புருனோ வயிறு சரியில்லாமல், சாப்பிடாமல் படுத்துப்படுத்து இருந்தது. யாழினிக்கு அதைப் பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது.

“அப்பா! வாங்க நாய் டொக்ரரிடம் போகலாம்” என்று நச்சரித்துக் கொண்டு இருந்தாள். அப்பா சொன்னார்

“யாழினி கவலைப்படத் தேவையில்லை. நாய்கள் பட்டினி இருந்து தாங்களாகவே தங்கள் நோயை மாற்றிவிடும். அப்படியும் மாறாவிட்டால் தனக்குத் தேவையானப் புற்களைத் தேடிச் சாப்பிட்டு சுகமாய் விடும். புருனோவை ஒருமுறை வெளியில் அழைத்துச் சென்றால் போதும்” என்றார்.

அப்பா சொன்னபடியே வெளியில் கூட்டிப் போன போது, தனக்குத் தேவையான புல்லைத் தேடி உண்டு, சிறிது நேரத்தில் அவற்றை வெளியில் கக்கி விட்டு, சுகமாக நடந்து வந்தது. யாழினிக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

“நியூஸ் என்றால் என்ன அப்பா?” என்று ஒருநாள் கேட்டாள்.

“ஓ! அதுவா? அது உலகம் முழுவதும் நடக்கும் செய்திகளை அப்படி சொல்வார்கள்.

என் (N) நோர்த்,

ஈ (E) ஈஸ்தர்,

டபிள்யூ (W) வெஸ்தர்,

எஸ் (S) சவுத்,

இதுதான் நியூஸ் பெயர் வந்த விதம். வடக்கு, கிழக்கு, மேற்கு, தெற்கு எல்லாத் திசைகளிலும் உள்ள செய்திகள் என்று அர்த்தம். அதோடு புதியன நியூ என்ற அர்த்தத்திலும் வரலாம். பன்மையில் நியூஸ் என்றும் சொல்லலாம்.’

“அப்ப ஏன் தமிழில் ‘வகிமேதெ’ என்று பெயர் வைக்கவில்லை? அது வடிவில்லை என்றால் ‘வதெமேகி’ என்று வைத்திருக்கலாமே” என்றாள்.

“மற்ற எல்லா மொழிகளுக்கும் முந்தியது தமிழ். ஆங்கிலத்தைப் பார்த்து வைக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. செவி வழியாக வருவதை ‘செ’ என்றால் செவி இது, இது தான் செய்தியானது என்று நினைக்கிறேன். அல்லது செவி வழி வந்த இதிகாசம் என்றும் இருக்கலாம்.”

“அது என்ன இதிகாசம்?”

“ஓ! அதுதான் இராமாயணம், மகாபாரதம்” என்றார்.

நத்தார் பண்டிகை நெருங்கி வந்ததால் எங்கும் பரபரப்பும், வண்ண விளக்குகளும், அலங்காரமும் நகரை சொர்க்கபுரி ஆக்கின. சிறுவர்கள் கூடும் இடங்களில் எல்லாம் நத்தார்ப்பா உலா வந்து கொண்டிருந்தார். யாழினிக்கு ஒரு சந்தேகம் ஏற்பட்டது.

“அப்பா! யார் இந்த நத்தார்ப்பா? ஏன் அவர் நத்தார் நாட்களில் மட்டும் சிறுவர்களுக்கு பரிசுப் பொருட்கள் கொடுக்கிறார்?” கேட்டாள்.

“செயிந்ந் நிக்கோலஸ் துருக்கியில் ஒரு பணக்காரக் குடும்பத்தில் பிறந்தவர். சிறுவயதிலேயே தன் பெற்றோரை இழந்தார். ஆகையால் பெற்றோர் இல்லாமல் குழந்தைகள் தனித்து வளர்வதில் உள்ள கஷ்டங்களை உணர்ந்ததால், எல்லோருக்கும் தன்னிடமுள்ள செல்வத்தை அள்ளி அள்ளிக் கொடுத்து வந்தார்.

அவர் எப்போதும் புகழுக்கு ஆசைப்படாததால் ஏழைகளுக்கு இரகசியமாக உதவி செய்து விட்டு, அந்த இடத்தை விட்டுப் போய் விடுவார். பின்னர் அவர் பிஷப் ஆன பின்பும், சேர்ச்சுக்குப் பணம் செலவழிக்காமல் ஏழைகளுக்கு அவர்களுக்குத் தெரியாமல் உதவிகள் செய்து கொண்டிருந்தார்.

ஒரு இரவு ஜெருசலேமில் மூன்று பிள்ளைகள் உள்ள ஒரு ஏழை வீட்டில் அவர் தங்க நேர்ந்தது. அப்போது அவர்கள் வறுமையைப் பார்த்து மூன்று சொக்ஸில் தங்க நாணயங்களைப் போட்டு ஒரு மரத்தில் கட்டி விட்டுப் போய்விட்டார். அவர் தனக்கு நன்றி சொல்வதை விரும்பாததால் அப்படிச் செய்தார். அந்தப் பழக்கமே பின்நாளில் அவர் பிறந்த டிசம்பர் 6ம் திகதி பெற்றோரால் பிள்ளைகளுக்கு சொக்ஸில் வைத்து பரிசுகள் கொடுக்கப்பட்டது.

பின்பு அமெரிக்காவில் கொக்கோகோலா கம்பனி இதையே சன்ரா கிளவுஸ் என்ற பெயரில் சிவப்பு ஆடை போட்ட ஒருவர் சிறுவர்களுக்கு பரிசுகள் கொடுப்பதாய் கிறிஸ்மஸ் நாட்களில் உலவ விட்டார்கள். இதுதான் செயிண்ட் நிக்கோலஸ் சன்ரா கிளாசாக மாறிய கதை” என்று அப்பா கூறி முடித்தார்.

கம்பன் டுடய

ஒரு வீட்டில் கம்பன் என்று ஒரு நாயையும், புகழ் என்ற ஆட்டுக் குட்டியையும் பரத் என்பவர் வளர்த்து வந்தார். கம்பனும், புகழும் நல்ல நண்பர்களாக இருந்தனர். பரத் புகழையும், கம்பனையும் நன்றாகவே பராமித்து வந்தார். கம்பன் யாரும் இல்லாத நேரத்தில் வீட்டைக் காத்து வந்தான். புகழைக் கட்டி வைத்து உணவு போட்டதால், அவனால் ஓடியாடித் திரிய முடியவில்லை. கம்பன் தன் நண்பனின் நிலை அறிந்து, அவ்வப்போது அவனுக்குப் பக்கத்தில் வந்து நடக்கும் செய்திகளைக் கூறுவான்.

ஒருநாள் பரத் தன் நண்பனுடன் பேசுவதைக் கேட்ட கம்பன், பதைபதைத்துப் போனான். இன்னும் ஒரு மாதத்தில் புகழை நல்ல விலைக்கு விற்கப் போவதாகக் கூறிக் கொண்டிருந்தான். அதோடு இறைச்சிக்காக விற்க இருப்பதை அறிந்த கம்பனுக்கு, என்ன செய்வது? என்றே தெரியவில்லை. எப்படி அதைத் தடுக்க முடியும்? என்பதும் தெரியவில்லை.

ஊட்டி ஊட்டி வளர்க்கப்பட்டதால் புகழ் கொழுகொழுவென்று பார்ப்பதற்கு புஷ்டியாக இருந்தது. புகழுக்கு அருகில் வந்த கம்பன் “புகழ்!

மனதைத் திடப்படுத்திக் கொள். நமது எஜமான் உன்னை இறைச்சிக்கு விற்கத் தயாராகிறார். அதை எப்படியும் தடுக்க வேண்டும். இதனால் நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்க்க முடியாமல் போகலாம். ஆனால், நீ உயிரோடு இருப்பது தான் முக்கியம்” என்றது.

“கம்பன்! எனக்கு இது ஒருநாள் நடக்கும் என்று தெரியும். மனிதர்கள் எங்களைச் சாப்பிட்டு ருசி கண்டு விட்டார்கள். எங்கள் உடலின் ருசி அவர்களைச் சாப்பிடத் தூண்டுகிறது. நாங்கள் அவர்களுக்காகவே படைக்கப்பட்டதாக நம்புகிறார்கள். அவர்களை எதிர்க்க பலம் இல்லாத நாம் என்ன செய்ய முடியும்?” என்றது.

யோசித்த கம்பன் “புகழ்! நல்ல காலம் எங்கள் சதையின் ருசியை அவர்கள் சாப்பிட்டுப் பார்க்கவில்லை. ஆகையால் தப்பித்தோம். அல்லது உங்கள் கதிதான் எங்களுக்கும். நாங்கள் வீட்டைக் காப்பதாக அவர்கள் நம்புவதால் பிழைத்தோம். கவலைப்படாதே! உன்னைத் தப்ப வைக்க நான் என்னால் முடிந்ததைச் செய்வேன்” என்றது.

“நீ என்னதான் செய்தாலும் மனிதரின் வயிற்றுக்குள் தான் நாங்க சமாதியாவோம். பெண்ணாகப் பிறந்தால் குட்டிகள் போடும் வரைக்கும் வாழ்விடுவார்கள். ஆணாகப் பிறந்தால் இதுதான் எங்கள் விதி” என்று விரக்தியுடன் கூறியது புகழ்.

எஜமான் இல்லாத ஒரு பொழுதில் புகழின் கட்டை அவிழ்க்க மிகவும் கஷ்டப்பட்டது கம்பன். தன் கூறிய பல்லால் கயிற்றின் முடிச்சை அவிழ்த்து “புகழ் எங்காவது ஓடிப்போ” என்றது. அன்பான கம்பனைப் பிரிய மனம் இல்லாமல் அரைமனதுடன் கம்பனைக் கட்டித் தழுவி விடை பெற்றது.

நன்றி கூறிய புகழை அவசரப்படுத்தியது கம்பன். “எஜமான் வருவதற்கு முன் ஓடிப் போய்விடு.” அன்பான நண்பனைப் பிரிய மனம் இல்லாமல் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தபடியே சென்றது புகழ். கம்பனுக்கும் தன் நண்பனைப் பிரிவது கஷ்டமாய் இருந்தாலும், புகழ் எங்காவது உயிருடன் இருக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டது. அன்பு நண்பர்கள் பிரிக்கப்பட்டார்கள்.

பொன் நகரம்

பழைய காலத்தில் 'பொன்னகரம்' என்ற அழகான நாட்டை வர்மன் என்றொரு அரசன் அரசாண்டு வந்தான். அவன் நேர்மையும், அறமும் ஒரு சேர நல்ல ஆட்சி செய்து வந்தான். அவனுக்கு வல்லபை என்ற அழகான மனைவியும், செல்வன், செந்திரு என்று அழகான, அறிவான இரண்டு குழந்தைகளும் இருந்தார்கள்.

அவர்கள் அரச குழந்தைகள். ஆகையால் பாடசாலை செல்லாமல் அரண்மனையிலேயே கல்வி பயின்று வந்தனர். அவர்களது ஆசிரியர் அறம் சார்ந்த கல்வியை அவர்களுக்கு சொல்லிக் கொடுத்தார். ஓளவையாரின் ஆத்திசூடி, நல்வழி, முதுரை, கொன்றைவேந்தன் போன்ற அறம் சார்ந்த நூல்களை அவர்களுக்கு கற்பித்தார். அவர்களும் அன்பு, இரக்கம் உள்ள பிள்ளைகளாக வளர்ந்தார்கள்.

தங்களுக்கு வெளி உலகம் தெரியாமல் இருப்பதால் அரண்மனைக்கு வெளியே போய் சாதாரண மக்களைப் பார்க்க வேண்டும் என்று பத்து வயதான செல்வனும், எட்டு வயதான செந்திருவும் ஆவல் உற்றார்கள். தந்தை தாயிடம் கேட்டபோது அவர்கள் மறுத்துவிட்டார்கள். வெளிஉலகம் மிகவும் கெட்டு விட்டது. பாதுகாப்பு இல்லை. வீட்டிலிருந்தே சகல கலைகளையும் கற்கும் படிபுத்தி கூறினார்கள். ஆனால், இரு குழந்தைகளுக்கும் வெளியில் போய் மக்களுடன் பழகுவதற்கு ஆசையாக இருந்தது.

அண்ணனும் தங்கையும், அரசனுக்கும் அரசிக்கும் தெரியாமல் ஒருமுறை காலையில் வெளியில் போய், மாலையில் அரண்மனை திரும்பக் கூடியதாகத் திட்டம் போட்டார்கள். ஆடம்பர உடையுடன் நகரத்துக்குள் நடமாடுவது கஷ்டமான காரியம் என்பதை உணர்ந்ததால், அரண்மனைக் காவலாளியிடம் மட்டும் தங்கள் திட்டத்தைக் கூறி, அவரிடம் இருந்து சாதாரண உடை ஆளுக்கு ஒன்றும் வாங்கிக் கொண்டார்கள்.

திட்டமிட்டபடி காலையில் அரண்மனையை விட்டு வெளியேறி, அரசு உடைகளைக் கழற்றி ஓரிடத்தில் மறைவாக வைத்துவிட்டு, சாதாரணப் பிள்ளைகள் போல் நகரம் முழுவதும் சுற்றினார்கள். அப்போதுதான் ஏழைகள், நோயாளிகள் போன்றவர்களைச் சந்தித்து அவர்களின் துன்பங்கள் பற்றி அறிந்தார்கள். தங்கள் தந்தையிடம் கூறி, அவர்கள் துன்பத்தைக் குறைக்க ஏதாவது செய்யவேண்டும் என்று முடிவு எடுத்தார்கள்.

கொஞ்சநேரம் நகரில் சுற்றிவிட்டு அரண்மனை திரும்ப வேண்டும் என்று யோசித்ததால், அவர்கள் பணமும் எடுத்து வரவில்லை. மதியநேரத்துக்கு உண்பதற்கு என்ன செய்வது? என்று அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. கடைசியில் ஒரு சத்திரத்தைச் செல்வன் கண்டான். அங்கு இலவசமாக உணவு கொடுப்பதைக் கண்டு ஏழைகளுடன் வரிசையில் நின்று உணவு வாங்கினார்கள். தாங்கள் அரண்மனையில் உண்ணும் உணவுக்கும், இந்த உணவுக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை உணர்ந்தார்கள்.

அவர்களால் அந்த உணவை உண்ணவே முடியவில்லை. ஆதலால் விரைவில் அவர்கள் களைத்துப் போனார்கள். எனவே, சீக்கிரம் அரண்மனை திரும்பலாம் என்ற நினைவுடன் தாங்கள் மறைத்து வைத்த உடையை எடுப்பதற்கு சென்றார்கள். ஆனால் அந்த உடைகளுக்கும், நகைகளுக்கும் ஆசைப்பட்ட யாரோ அவற்றைத் திருடிச் சென்று விட்டார்கள். அவர்களுக்கு எப்படி அரண்மனைக்குள் நுழைவது? என்று தெரியவில்லை.

போகும்போது நின்ற காவலாளி தனது கடமைநேரம் முடிந்து சென்று விட, வேறு ஒருவர் நின்றுருந்தார். இவரிடம் சொன்னால் நம்பமாட்டார் என்று தெரிந்தும் போய்க் கேட்டுப் பார்த்தார்கள். அவர்கள் வெயிலில் களைத்து

உருமாறி இருந்ததால், அவர் நம்ப மறுத்துவிட்டார். உள்ளே போவதற்கு வழி தெரியாமலும் களைப்பு பயம் எல்லாம் சேர ஒரு கட்டிடத்தின் படிக்களில் போய் உட்கார்ந்தார்கள்.

அங்கு உட்காரக் கூடாது என்று துரத்தினார்கள். அவர்களுக்கு அழுகை அழுகையாக வந்தது. என்ன செய்வது? என்று தெரியவில்லை. அம்மா அப்பா சொல் கேட்காததால் தான் தங்களுக்கு இந்தத் தண்டனை என்று நம்பினார்கள்.

நேரம் ஆகிவிட்டதால் அரண்மனையில் குழந்தைகளைக் காணாமல் தேடத் தொடங்கி விட்டார்கள். நாலாபக்கமும் தேடித் திரிந்தார்கள். செல்வனும், செந்திருவும் பயத்துடன் களைத்துப்போய் ஒரு மரத்தின்கீழ் நித்திரையாய்ப் போனார்கள். குழந்தைகளைத் தேடித்திரிந்த காவலர்கள் நகைகளையும், உடைகளையும் திருடிய திருடனைப் பிடித்துக் கொண்டு போய் அரசனிடம் சேர்த்தார்கள்.

அரசன் அவனை விசாரித்ததில் அவன் குழந்தைகளைத் தான் காணவில்லை என்றும், ஓரிடத்தில் இருந்த பொருட்களைத்தான் எடுத்ததாகவும் கூறினான். அதை நம்பாத அரசன் அவனைச் சிறையில் அடைத்து மீண்டும் விசாரிக்கும்படி கூறினான்.

அரசி அழுதுகொண்டே இருந்ததால் அரசன் தானே தேடுவதற்குப் புறப்பட்டான். அரசியும் தானும் வருவதாகக் கிளம்பினாள். சூரியன் தன் கரங்களை மடக்கி நித்திரைக்கு ஆயத்தமானான். இருளைக் கண்ட அரசி அழத் தொடங்கினாள். இருளில் பிள்ளைகள் என்ன செய்யப் போகிறார்களோ? என்று அரசனும், அரசியும் கலங்கித் தவித்தார்கள்.

களைப்பில் மயங்கிய சிறுவர்கள் களைப்பு நீங்கி விழித்து எழும்பினர். இருளைக் கண்டு செந்திரு பயத்தில் அழத் தொடங்கினான். தங்கையை சமாதானப்படுத்த முயன்ற செல்வனுக்கும் பயம் வரத் தொடங்கியது. செல்வனும், செந்திருவும் எப்படி அரண்மனைக்குள் போவது? என்று யோசித்தார்கள்.

எப்படியும் காவலாளி தங்களை நம்பப் போவது இல்லை என்பதை உணர்ந்து, அரண்மனை வாசலுக்கு பக்கமாக ஒளிந்து நின்றார்கள். அழுகின்ற செந்திருவை சமாதானப்படுத்துவதுமாக செல்வன் இருந்தான். அத்தருணத்தில் அரண்மனைக்குள் இருந்து அரசனின் கார் வருவது தெரிந்தது. உடனே செல்வனுக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது.

செந்திருவையும் இழுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்த காரின் முன்னால் ஓடினான். காரோட்டி பிரேக் பிடித்தாலும், குழந்தைகள் கீழே விழுந்தனர்.

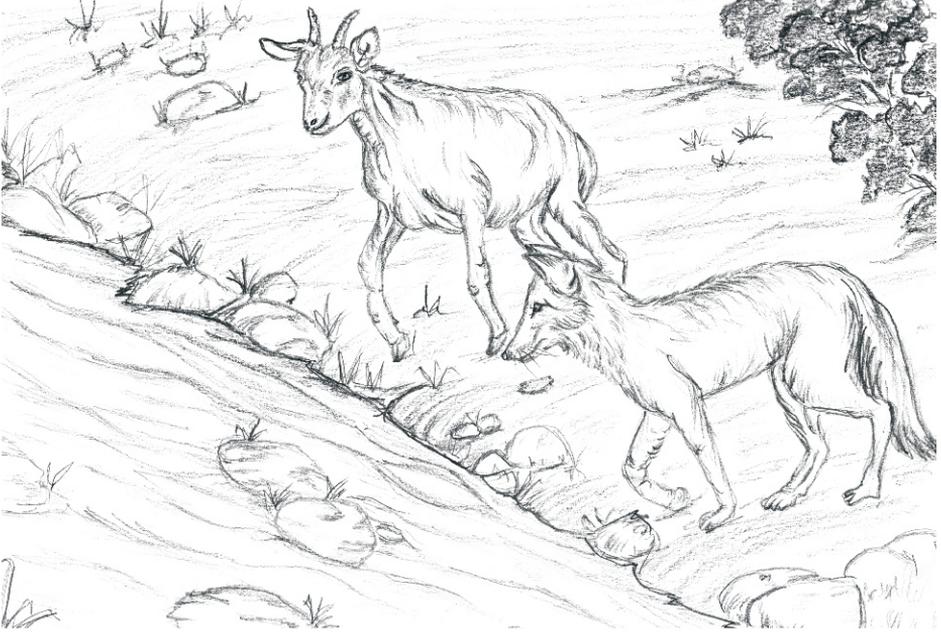
அரசனும், அரசியும் யாரோ குழந்தைகள் அடிபட்டதாக நினைத்து காரிலிருந்து இறங்கி ஓடி வந்தனர். செல்வனும், செந்திருவும் அம்மா! அப்பா! என்று கத்தினார்கள். தலையெல்லாம் கலைந்து அழுக்காக இருந்த அவர்களை அரசன் அரசிக்கு அடையாளம் தெரியவில்லை.

ஆனாலும், குழந்தைகளைத் தூக்கினார்கள். அம்மா, அப்பா என்று தேம்பித் தேம்பி அழுத செல்வனையும், செந்திருவையும் தங்கள் குழந்தைகள் என்று கண்டுகொண்டு அணைத்து முத்தம் கொடுத்தார்கள். செல்வன் நடந்த கதைகளை எல்லாம் சொல்லி சொல்லாமல் வெளியில் போனதற்கு மன்னிப்பு கேட்டான்.

அரண்மனைக்கு சென்றதும் அந்த திருடனை விடுவித்ததுடன் நாட்டு மக்களுக்கு நிறைய நல்ல வேலைகள் தந்தையைக் கொண்டு செய்வித்தான். ஏழைகளின் துன்பம் கண்டு மனம் இரங்கும் தம் பிள்ளைகளை நினைத்து அரசனும், அரசியும் பெருமிதம் கொண்டார்கள்.

நிலவன்ன் சூண்சீசல்

இன்பன் என்ற ஆடு, தன் ஆட்டு மந்தைகளுடன் 'லிட்டில் சால்மொன்ட்' என்ற இடத்தில் வசித்து வந்தது. ஒவ்வொரு நாளும் தன் நண்பர்களுடன் மேய்ந்து வரும்போது, ஒரு நரியுடன் நட்பு கொண்டது. இன்பனின் நண்பர்கள் நரியுடன் நட்பு வைத்து இருக்க வேண்டாம் என்று எச்சரித்தன. ஆனாலும் இன்பன், நிலவன் என்ற அந்த நரியுடன் நட்பாகவே இருந்தது.

மனிதர்கள் தங்களுக்கு எல்லாம் தெரிந்தது போல் ஆடுகளை ஏமாளிகளாகவும், நரிகளைத் தந்திரசாலிகளாகவும் காண்பித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்பனுக்கு இவற்றில் நம்பிக்கை கிடையாது. "எங்களைப் போலவே பாவம் இந்த நரிகளும். உணவுக்காக வீடுகளில் உள்ள குப்பை போடும் தொட்டிகளை உருட்டித் தேடி உண்கின்றன. எங்கள் உணவு புல்லாக இருப்பதால் தப்பித்தோம்" என்று ஆறுதல் கொண்டது.

ஒருநாள் இரு சிறுவர்கள் அருகிலுள்ள ஓடைக் கரையால் வரும் போது ஒரு சிறுவன் ஓடைக்குள் விழுந்து விட்டான். மற்ற சிறுவன் ஜேன்! ஜேன்! என்று அழுதான். அந்த இடத்தில் இருந்த இன்பனும், நிலவனும் ஓடை அருகே விரைந்து சென்றன. இன்பன் நீரில் இறங்கத் தயங்கியது. ஆனால், நிலவன் தண்ணீருக்குள் இறங்கி அந்தச் சிறுவன் ஜேனின் காலைப் பிடித்து நீருக்கு வெளியே இழுத்து வந்தது.

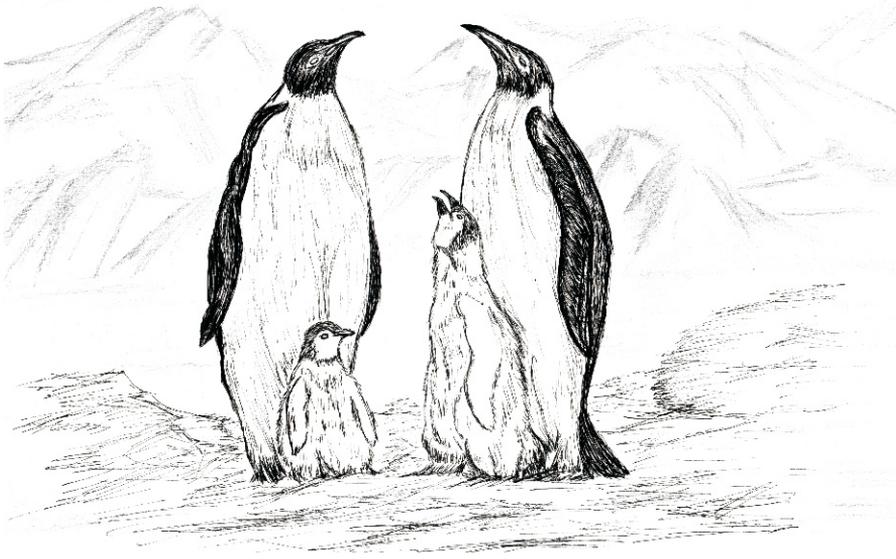
அப்போது அங்கு வந்த அந்தச் சிறுவர்களின் பெற்றோர் நரியிடம் வந்து நன்றி கூறினார்கள்.

“நாங்கள் நரி என்றால், குள்ளநரி என்று பெயர் வைத்து, அவை எங்கள் எதிரி என்று இவ்வளவு காலமும் நினைத்து இருந்தோம். அதோடு பிள்ளைகளுக்கும் நரியைப் பற்றி தவறான கதைகளையே கூறி வருகின்றோம். எங்களை மன்னித்து கொள்ளுங்கள். குழந்தைகள் நரிகளை வெறுக்க நாங்களே காரணமாக இருந்தோம். நல்லவர்களும் கெட்டவர்களும் எல்லா இனங்களிலும் உண்டு என்பது இப்போது எங்களுக்குப் புரிகிறது” என்று மீண்டும் நன்றி கூறி விடைபெற்றார்கள்.

இன்பனும் நிலவனின் துணிச்சலைப் பாராட்டிப் புகழ்ந்தது.

அகத்தியன் அப்பாவும் நானும்

அன்டாரிக்கா பிரதேசத்தில் நான் எனது அப்பா அகத்தியனுடனும், அம்மா ஓளவையுடனும், குட்டித்தம்பி நந்துவுடனும் வாழ்ந்து வருகிறேன். என்னை எல்லோரும் 'எழிலன்' என்று கூப்பிடுவார்கள். எங்கள் கூட்டத்துடன்தான் நாங்கள் வாழ்ந்து வருகின்றோம். நாங்கள் தனித்து வாழ்வதில்லை. அன்டாரிக்கா மிகவும் குளிர் பிரதேசம். நீங்கள் ஆசைப்பட்டாலும் அங்கு வரமுடியாது. எங்களைத் தமிழில் 'பனிப்பாடி' என்று சொல்வார்கள்.

எங்கள் வாழ்க்கை மிகவும் கடினமானது. உணவு தேடுவது எங்களுக்கு ஒரு சவால். எங்கள் அப்பா அம்மா எங்களை வளர்க்க எவ்வளவு பாடுபடுகிறார்கள் என்பது உங்களுக்கு எவ்வளவு சொன்னாலும் புரியாது. எங்களைப் பறவை இனம் என்று கூறினாலும், எங்களால் பறக்க முடியாது. உங்கள் ஊரில் இருக்கும் கோழிகள் போலத்தான் நாங்களும். ஆனால், நிலத்திலும் நீரிலும் எங்களால் வாழ முடியும். அதுவும் தண்ணீருக்குள்

எங்களால் வேகமாகப் பறக்க முடியும்.

கடவுள் எங்களுக்கு துடுப்புகள் போல இறகுகளைத் தந்து இருக்கிறார். அதன்மூலம் அப்பா அம்மா விரைவாக நீந்துவதைப் பார்த்திருக்கிறோம். நானும், நந்துவும் இன்னும் கடலுக்குள் போகத் தொடங்கவில்லை. அப்பா சொல்வார் “நீங்க சின்னக் குஞ்சுகள். வளர்ந்த பிறகு கடலுக்குள் போய் உங்களுக்குத் தேவையான உணவைப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள். இப்போது நாங்கள் உணவைத் தேடித் தருவோம்” என்று.

அம்மா ஓளவை உணவு தேடச் சென்றால், அப்பா அகத்தியன் எங்களுடன் இருப்பார். அப்பா கடலுக்குள் போனால், அம்மா எங்களுடன் இருப்பா. அன்பாக, கவனமாகக் குழந்தைகளைப் பராமரிப்பார் எங்கள் அப்பா. குஞ்சாக இருந்தபோது அப்பாவின் கால்களுக்கு நடுவே கதகதப்புடன் இருந்தது இன்றும் எனக்கு மறக்க முடியாது.

எங்கள் வாழ்விடம் குளிர்ந்த பிரதேசம் என்பதினால், அம்மா இடும் முட்டைகளைப் பராமரிப்பது மிகவும் கடினம். அப்பாவும், அம்மாவும் மாறி மாறி தங்கள் கால்களுக்கு இடையே பதுக்கி வைத்து பராமரிப்பார்கள். அப்படி வைத்து இருக்கும் போது, அவர்கள் நடப்பதற்கு வெகு சிரமமாக இருக்கும். குஞ்சு பொரித்த பின்பும் பலவேளைகளில் அவற்றைப் பறிகொடுத்து விடுவர். குழந்தைகளை இழக்கும் வலி அனுபவிப்பதால், மற்ற குஞ்சுப் பெங்குயின்களைத் தங்கள் பிள்ளைகள் போல பார்த்துக் கொள்வார்கள். இதை சில மனித ஆய்வாளர்கள் பெங்குயின்கள் மற்ற பெங்குயின்களின் குஞ்சுகளைத் திருடுவதாகக் குற்றம் சாட்டுகிறார்கள்.

“ஏன் அப்பா! சூரியன் எங்களைத் திரும்பிப் பார்ப்பது இல்லை?” என்று அப்பாவிடம் நான் அடிக்கடி கேட்பேன்.

“இந்தக் கட்டும் குளிர்ச்சிப் பயந்து சூரியன் வருவதில்லை” என்கிறார்.

சூரியன் வந்தால் குளிர் குறையும் என்று நான் நினைக்கிறேன். அப்பா “எல்லோரும் நெருக்கமாக வட்டமாக நில்லுங்கோ குளிராது” என்பார். நாங்களும் எப்போதும் வட்டமாக நெருக்கமாக நிற்போம். எங்கள் அப்பாவும், அம்மாவும் ஒருவரோடு ஒருவர் மிகவும் அன்பாக இருப்பார்கள். எல்லாப் பெங்குயின்களும் தங்கள் தங்கள் ஜோடியுடன் மட்டுமே வாழ்வார்கள்.

அப்பாவும், அம்மாவும் வயிற்றினால் வழுக்கிக் கொண்டு வருவது பார்க்க அழகாயிருக்கும். எனக்கும், தம்பி நந்துவுக்கும் எப்போது நாங்களும் அப்படி வழுக்கிக் கொண்டு வருவோம் என்று ஆசையாக இருக்கும். ஒவ்வொரு பெங்குயினும் நெருக்கமாக வட்டமாக நிற்கும் அவ்வளவு

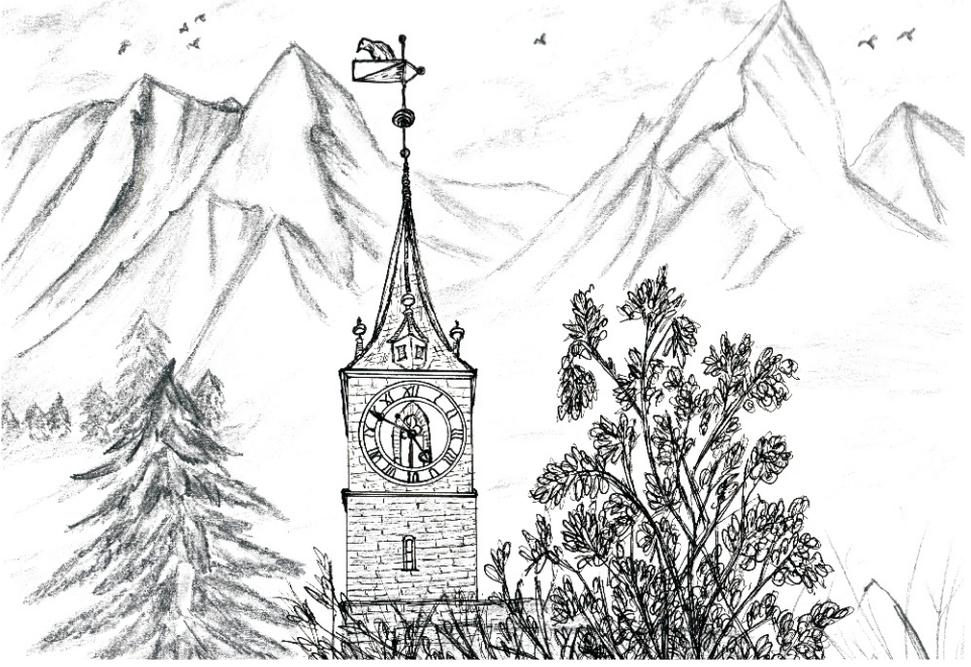
பெங்குயின்களிடையே எப்படித் தங்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை அடையாளம் காண்கிறார்களோ தெரியவில்லை?.

எங்கள் அப்பா, அம்மா ஏன் எங்கள் உறவினர் எல்லோருக்குமே ஒரு தனி ஆற்றல் இருப்பதாக நான் நினைக்கிறேன். இப்போது ஜஸ்லாந்தில் பனிப் பாறைகள் உருகிக் கொண்டு வருவதாகச் சொல்கிறார்கள். இந்த நிலைமை நீடித்தால் நாங்கள் அழிந்துவிடுவோம். இதற்கு எல்லாம் நீங்கதான் காரணம். பூமியைச் சூடாக்கிக் கொண்டு வருகிறீர்கள்.

நீங்கள் அவற்றைக் குறைத்தால் தான் நாங்கள் வாழ முடியும். ஆனால், நீங்கள் உங்களைத் தவிர மற்றவர்களைப் பற்றி கவலைப்படுவதாகத் தெரியவில்லை. அப்பா சொல்வார் “மனிதர்கள் சுயநலக்காரர்கள். நீங்கள் அவர்களைப் போல் ஒருநாளும் வந்து விடாதீர்கள்” என்று. நானும், தம்பியும் எங்களைப் படைத்த கடவுளிடம் நாங்கள் எல்லோரும் ஒற்றுமையாக இருக்க வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொள்கிறோம்.

உடைபீயன் உயர்வு

சூரிச் நகரத்திலே பதினைந்து மாடிக் கட்டிடம் ஒன்றின் மேல் ஒரு அழகான புறா வசித்து வந்தது. அதற்கு மற்றவர்களுக்கு உதவும் நல்ல மனம் இருந்தது. கண் பார்வையும் மிகவும் கூர்மையாக இருந்தது. ஒரு பெரிய கோபுரத்தின் உச்சியில் பல இரத்தினக் கற்கள் பதித்த ஒரு சிலை இருந்தது. அந்தச் சிலையின் மேல் உட்காரும் போது எல்லாம் இப்படி வீணாகப் பிரமாண்டமான சிலைகளை அதுவும் இரத்தினக் கற்களைப் பதித்து வைக்கிறார்களே. இதனால் என்ன இலாபம்? என்று யோசிக்கும்.

இப்படி ஒருவருக்கு நினைவுச் சின்னம் வைப்பதற்குப் பதிலாக அவரை நினைவூட்டும் விதமாக ஏன் ஒரு கல்வி நிறுவனமோ அல்லது ஏழை மாணவர்களுக்கான ஒரு அறக் கட்டளையோ அல்லது இலவச

மருத்துவமனையோ நிறுவக் கூடாது என்று யோசிக்கும். அந்த மாடப்புறா மற்றப் புறாக்களைப் போல் அல்லாமல் வித்தியாசமாகச் சிந்திக்கும் ஆற்றல் படைத்தது. பின்பு அச்சிலையில் இருந்து ஒரு கல்லைத் தன் அலகினால் மெதுவாகக் கொத்திக் கொத்தி வெளியே எடுக்க முயன்றது.

முற்றாக வெளியே ஒரு கல்லை எடுப்பதற்கு முதல் அதை யாரும் நல்லவனுக்கு கொடுக்க ஆசைப்பட்டது. வாழ்க்கையில் முன்னேற ஆசைப்பட்டு பெரு முயற்சி செய்யும் ஒருவனைத் தேடித் திரிந்தது. ஏதும் சிறிய வீடுகளில் உண்மையான கடும் உழைப்பாளிகள் இருக்கிறார்களா? என்று தேடி அலைந்தது. ஒருநாள் ஒரு சிறிய வீட்டில் ஒரு பதின்மூன்று வயதுச் சிறுமியைக் கண்டது. அந்தச் சிறுமி எப்போதும் ஏதும் செய்து கொண்டே இருப்பாள். அவளுக்கு பெற்றோர் இல்லை. அவளும் அண்ணனுமாக வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

அண்ணன் கண்ணன் வெளியில் சென்று பல தரப்பட்ட பொருட்களை வற்று வந்தான். அவன் தங்கை துளசி மேல் மிகுந்த அன்பு வைத்திருந்தான். அவளுக்குத் தேவையானவற்றை வாங்கிக் கொடுக்க அவன் மிகவும் சிரமப்பட்டான். அவனது உழைப்பு அவர்கள் சாதாரணமாக வாழுவே போதாமல் இருந்தது. துளசி தனக்குத் தெரிந்த மண்பானைகளில் ஓவியம் வரைவது, குளிர்காலத்துக்கு ஏற்ற மேலங்கி பின்னுவது, குழந்தைகள் விளையாடக் கூடிய பிளாஸ்டிக் அல்லாத துணி பொம்மைகள் செய்வது போன்ற வேலைகளைச் செய்து பணம் ஈட்டி கொஞ்சம் கொஞ்சமாக சேர்த்து வைத்தாள்.

அண்ணாவிடம் “கொஞ்சம் பணம் இருந்தால் இந்தத் தொழிலைக் கொஞ்சம் பெரிதாகச் செய்யலாம். இன்னும் இருவரைச் சேர்த்து அவர்களுக்கு சம்பளம் கொடுத்து பெரிய அளவில் செய்தால் இலாபம் பார்க்கலாம். அதற்குத்தான் பணம் சேர்க்கிறேன்” என்று துளசி ஒருநாள் கூறியதை அந்த மாடப்புறா கேட்டது.

தான் தேடிய ஒருவர் இவள் தான் என்று எண்ணினாலும், இன்னும் சில நாட்கள் கவனிப்போம் என்று நினைத்து துளசி வீட்டுக்குச் சென்றது. வீடு ஒரு சிறிய பூட்டால் பூட்டப்பட்டு இருந்தது. பின் மீண்டும் மாலையில் சென்றது. அப்போது துளசி அண்ணாவிடம் சொல்லிக் கொண்டு இருந்தாள். “பக்கத்து வீட்டுப் பாட்டிக்கு உடம்பு சரியில்லை. அதுதான் இன்று முழுவதும் அவவுடன் இருந்து கஞ்சி காய்ச்சிக் கொடுத்து, ரொய்லற் போக உதவி செய்தேன். பாவம் பிள்ளைகள் அவவைத் திரும்பிப் பார்ப்பதில்லை” என்றாள்.

“யார் அந்த பாட்டி வயலெற்றா? அவ எங்களுக்கு ஒருநாளும் உதவினது இல்லை. நீ சிறுமியாக இருக்கும்போது தனியாக உன்னை வளர்க்க நான்

எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டேன். அப்போதும் அவ ஒருநாளும் உதவ இல்லை. அவவுக்காக நீ ஏன் உதவினாய்?” என்று கண்ணன் கேட்டான்.

“அண்ணா! யார் எம்மை நேசிப்பார்கள்? அல்லது உதவுவார்கள் என்று நினைப்பதைவிட, யாருக்கு நம் உதவி, ஒத்தாசை தேவைப்படுகிறதோ அவர்களுக்காக நாங்கள் நேசக்கரம் நீட்டினால், எங்கள் வாழ்வு அர்த்தம் உள்ளதாகுமே” என்றாள்.

“அம்மாடி! என் துளசிக்குட்டி எப்போது எனக்கு அறிவுரை சொல்லும் அம்மாவானாள்?” ஆச்சரியத்துடன் மகிழ்ந்தான் கண்ணன்.

அவர்கள் பேசுவதைக் கேட்ட பெப்பிக்கு அவர்கள்தான் தான் தேடிய மனித நேயம் உள்ள பொருத்தமான உழைப்பாளிகள் என்று தோன்றியது. அடுத்தநாளே இரத்தினக்கல்லைத் தன் சிறிய பற்களால் தோண்டி எடுத்தது. துளசி வீட்டு ஜன்னல் வழியாக அதைப் போட்டது. சரியானவர்களுக்கு உதவி செய்த திருப்தி அந்த மாடப்புறாவுக்கு ஏற்பட்டது. தன்னை ஒரு கருவியாகப் பாவித்து உதவி செய்த இறைவனுக்கு நன்றி சொன்னது.

அன்பு என்மக

செந்து ஆறு வயதேயான அழகான குட்டிச் சிறுவன். அவன் பாடசாலை போகாத நேரங்களில் எல்லாம் நட்சத்திரா என்ற நாயுடன் தான் இருப்பான். நட்சத்திராவை யாரும் நாய் என்று சொன்னால் அவனுக்குப் பிடிக்காது. அவன் பிறக்க முதலே நட்சத்திரா அவர்கள் வீட்டில் இருந்தது. செந்துவின் அப்பா வேலை செய்யும் அலுவலகத்தில் ஒரு பெண் நாய்க் குட்டியை யாரோ கொண்டுவந்து விட்டுவிட்டார்கள்.

பெண்குட்டியை விரும்பாத யாரோ அங்கு சேர்த்து விட்டார்கள். அங்கு அது எல்லோருக்கும் செல்லமாக இருந்தது. அது அங்குமிங்கும் சுதந்திரமாகத் திரிவதையும் மேசை மேல் ஏறுவதையும் விரும்பாத மேலதிகாரி 'அதை யாரும் உங்களோடு எடுத்துச் செல்லுங்கள்' என்றார்.

அதன்மேல் பாசம் வைத்து இருந்த செந்துவின் அப்பா அதை வீட்டுக்கு எடுத்து வந்துவிட்டார். ஆனால், அவர் மகள் செந்தாவுக்கு அதனிடம் பயம். அன்புடன் கையை நக்குவதும் செந்தாவின் மேல் பாய்ந்து விளையாடுவதும் அவளுக்குப் பயத்தை ஏற்படுத்தியது. ஆனால் நட்சத்திரா அவள் பள்ளி செல்லும்போது கூடப் போவதும் அவளது வகுப்பில் விட்டு வருவதுமாக இருந்தது.

நாளடைவில் அவளுக்குப் பயம் குறைந்தாலும் விளையாட மாட்டாள். பள்ளியில் ஆசிரியர் 'இந்த வகுப்பில் நாயும் படிக்கிறதா?' என்று கேலி செய்வார். பாடசாலை விடும் நேரத்தில் சரியாக போய் நிற்கும். எப்படி அதற்கு நேரம் தெரியும்? என்று சக மாணவிகள் ஆச்சரியப்படுவார்கள்.

செந்து பிறந்தது தொடக்கம் அம்மாவுக்கு அடுத்ததாக அதுதான் பார்த்துக் கொண்டது. அம்மா வேலைகள் செய்யும்போது செந்துவுக்கு காவல் இருப்பதும், அழுதால் விளையாட்டுக் காட்டுவதுமாக இருக்கும். செந்து நடக்கத் தொடங்கியபோது அவனுடைய வேகத்துக்கு ஏற்றாற் போல் சேர்ந்து நடக்கும். அவனோடு பந்து விளையாடும். செந்து பந்தை எறிந்தால் ஓடிப்போய் எடுத்து வரும். யார் கேட்டாலும் பந்தைக் கொடுக்காது. செந்துவிடம் மட்டுமே கொடுக்கும்.

செந்து நித்திரையால் எழும்பி வரும்வரை அறை வாசலில் காவலிருக்கும். அம்மா நட்சத்திராவை அறைகளுக்குள் விடுவதில்லை. அதுவும் மறந்தும் உள்ளே போகாது. செந்து கட்டிலால் இறங்கி வந்தவுடன் செந்துவின் பெனியனை உயர்த்தி வயிற்றை நக்குவது ஒரு தாய் குழந்தையைத் தடவுவது போலவே இருக்கும். செந்துவும் நட்சத்திரா மேல் சாய்ந்து நின்றுகொண்டு ஒரு கையால் அதன் வாலைப் பிடித்துக் கொண்டு விரல் சூப்புவான்.

அந்த நேரத்தில் யார் நட்சத்திராவைக் கூப்பிட்டாலும் போகவே மாட்டாது. தான் போனால் செந்து விழுந்து விடுவான் என்று அதற்குத் தெரியும். பலரும் பல முறை அதன் விவேகத்தை எல்லோரும் பரீட்சித்துப் பார்த்து விட்டார்கள். அது அசைந்ததே இல்லை. எல்லோரும் பேசுவதை விளங்கிக் கொள்ளும்.

குளிப்பதற்கு மட்டும் கள்ளம். சங்கிலிச் சத்தம் கேட்டவுடன் ஓடி ஒளிந்து கொள்ளும். குளிர்த் தண்ணீர் பிடிக்காது. அதற்காக அம்மா குளிர் காலங்களில் சுடுநீர் வைத்துக் குளிக்க வார்ப்பார். சிறு குழந்தைபோல் குளிக்கும்போது 'நாய் நாய்' என்று சினுங்கிக் கொண்டே இருக்கும். துடைத்து பவுடர் போட்டபின் எல்லோரிடமும் வந்து தன்னைக் காட்டி விட்டே செல்லும். அம்மா கொஞ்சம் அதட்டினாலும் அவளுக்கு கிட்டப்

போகாது. பின் அம்மாவே தடவிச் செல்லம் கொஞ்சினால் மட்டுமே சமாதானமாகும்.

வீட்டுக்கு பின்னால் நிற்கும் கறிவேப்பிலை மரத்தில் ஒரு அணில் தாவிச் செல்லும்போது கீழே விழுந்துவிட்டது. அங்கு மாமாவின் நாய் அவருடன் வந்திருந்தது. அது பாய்ந்து அந்த அணிலைக் கௌவியது. அதனைப் பார்த்த நட்சத்திரா அந்த நாயின் மேல் பாய்ந்து அணிலை விடுவித்தது. அணிலைத் தன் நாக்கினால் தடவி அதன் வலியைப் போக்கியது. அது எல்லோருக்குமே ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஒரு அம்மாபோல் பாசம் காட்டிய நட்சத்திரா அதிசயப்பிறவி என்று எல்லோரும் கொண்டாடினார்கள்.

உணவைத் தட்டில் வைத்தவுடன் நீ நீ என்று ஒரு விதமான ஒலி எழுப்பி வீட்டிலுள்ள கோழிகளையும், பூனையையும் கூப்பிடும். ஒரே தட்டில் அவை உண்பது பார்க்க அழகாக இருக்கும். ஒருமுறை பக்கத்து வீட்டுப்பிள்ளை செந்துவைக் கீழே தள்ளிவிட்டான். சடுதியாக அந்தப்பிள்ளை மீது பாய்ந்து கடித்துவிட்டது. அந்த விஷயம் பெரிய தகராறில் முடிந்தது.

ஆகவே அப்பா கொஞ்ச நாட்களுக்கு நட்சத்திராவைப் பராமரிக்கும்படி தன் நண்பரிடம் கொடுத்தார். அப்போது செந்து நட்சத்திராவை விட மாட்டேன் என்று அழுது அடம் பிடித்தான். அப்பா வேறு வழியில்லாமல் கொஞ்ச நாட்களுக்கு வேறிடத்தில் இருக்கட்டும் என்று நினைத்தார். செந்துவையும் சமாதானப்படுத்தினார்.

ஆனால் நண்பர் வீட்டில் நட்சத்திரா சாப்பிடாமல் அடம் பிடித்தது. அவருடைய மகளையும் கடித்து விட்டது. இரண்டு மாதங்கள் பொறுத்துப் பார்த்த அவர் நட்சத்திராவை வெகுதூரத்தில் கொண்டு போய் விட்டுவிட்டார். ஆனால் செந்து வீட்டுக்கு அதை சொல்ல மறந்து விட்டார்.

ஒருநாள் செந்துவின் அப்பா நட்சத்திராவைப் பற்றிக் கேட்டபோதுதான் நடந்ததைச் சொன்னார். அப்பாவுக்கு செந்துவிடம் இதைச் சொல்ல முடியவில்லை. செந்து அடிக்கடி எப்போது நட்சத்திராவைக் கூட்டி வருவீங்க? என்று கேட்டபடியே இருந்தான். ஒரு ஐந்து மாதங்கள் கழிந்தபின் ஒருநாள் நட்சத்திரா இவர்கள் வீட்டு வாசலில் வந்து நின்றது. உடல் எல்லாம் கடிபட்ட காயங்களுடன் வந்து செந்துவைத் தேடியது.

பாடசாலை செல்லத் தயாரான செந்து 'நட்சத்திராவின் சத்தம் போல் இருக்கிறது' என்று கூறிய வண்ணம் வெளியே வந்தான். செந்துவைக் கண்டதும் ஓடிவந்து அவனை நக்கித் தன் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்தது. அதன் உடலில் உள்ள காயங்களைக் கண்டதும் கவலையுடன் 'அம்மா! காயங்களுக்கு மருந்து

தாங்கோ' என்று கூறி நட்சத்திராவைக் குளிப்பாட்டிக் காயங்களுக்கு மருந்திட்டு உணவு கொடுத்த பின்பே பள்ளி சென்றான்.

எத்தனையோ கிலோ மீற்றர் தூரத்திலிருந்து இவர்கள் வீட்டைத் தேடி வந்த தட்சரின் விவேகத்தைப் பாராட்டி மகிழ்ந்தனர். செந்துவின் மேல் எவ்வளவு அன்பு இருந்திருந்தால் தூரங்களைக் கடந்து அவனிடம் திரும்பி இருக்கும். திரும்பவும் செந்துவைக் கண்ட மகிழ்ச்சியில் நட்சத்திராவும், நட்சத்திராவைக் கண்டுவிட்ட மகிழ்ச்சியில் செந்துவும் மகிழ்ந்து போனார்கள்.

எ஑ு ஁யர்வு

ஓரு வீட்டுத் தோட்டத்தில் துளசிச் செடியும், ரோஜாச் செடியும் அருகருகே இருந்தன. ரோஜாச்செடி எப்போதும் பூத்துக் குலுங்கி அழகாகக் காட்சியளிக்கும். போவோர் வருவோர் எல்லாம் அதன் அழகைப் பார்த்து இரசித்துச் செல்வர். அதனால் ரோஜாச்செடிக்கு கொள்ளைப் பெருமை. தான் மட்டுமே இந்த உலகத்தில் அழகு உள்ள செடி என்று நினைத்துக் கொள்ளும். பக்கத்தில் உள்ள துளசிச் செடியை ஏளனமாகப் பார்க்கும். மற்றச் செடிகள் எல்லாமே இளக்காரமாக அதற்குத் தோன்றும்.

ரோஜாச் செடியைப் பார்த்து துளசிச்செடி பொறாமைப்படவில்லை. அதற்கு நல்ல பக்குவம் இருந்தது. ஒவ்வொரு செடிகளிடத்தும் ஒவ்வொரு

குணம் இருக்கும் என்பது அதற்கு தெரிந்தே இருந்தது. புத்தி இல்லாததால் தான் இப்படி ரோஜாச்செடி கர்வப்படுகிறது என்பது துளசிச்செடிக்குப் புரிந்தது. எனவே ரோஜாச்செடியின்மேல் அனுதாபப்பட்டது.

மென்மையாக செடிகளுக்கு நோகாமல் தடவிக் கொண்டு காற்று வீசியது. அதன் தழுவலில் துளசிச்செடி மெய்சிலிர்த்து அந்த சுகத்தை அனுபவித்தது. ரோஜாச்செடிக்கு தன் மெல்லிய இதழ்களின் மேல் காற்று படும்போது தன் மென்மையான இதழ்கள் உதிர்ந்து கீழே விழுந்து விடுமோ என்று பயந்தது. அதனால் அதற்கு காற்றின்மேல் கோபம் வந்தது.

சிலிர்த்த துளசி செடியைப் பார்த்து தன் முகத்தைச் சுழித்தது. ஆனால் காற்றோடு கலந்து மூக்கைத் தொட்ட ரோஜாவின் இனிய நறுமணத்தில் துளசி மெய் மறந்தது. ஆனால் காற்றோடு கலந்து வந்த துளசியின் சுகந்தக்காற்றை பொறாமையால் ரோஜாச்செடி அனுபவிக்க மறந்தது. அதேபோலவே மழைத்துளி பட்டாலும் ரோஜா தன் வெறுப்பைக் காட்டும்.

ஒருநாள் துளசியைப் பார்த்து ரோஜா சொன்னது “நீ என்ன காற்று வீசினாலும் சிரிக்கிறாய். மழை பெய்தாலும் சிரிக்கிறாய். உனக்கு இலைகளின் மேல் மழை படும்போதோ காற்று படும்போதோ எரிச்சல் வருவதில்லையா?”

“ஏன் எரிச்சல்பட வேண்டும்? காற்றோ மழையோ இல்லை என்றால் நாங்கள் ஏது? மழையால்தானே நாங்கள் செழித்து வளர்கிறோம்” என்றது துளசி.

“நீ செழித்து வளர்ந்து யாருக்கு என்ன பயன்? உன்னை யார் விரும்புவார்கள்? நீ வெறும் இலைதானே. என்னைப்போல் கண்குளிர மனம் குளிர மலர்ந்து மணம் வீச முடியுமா?” என்று இறுமாப்புடன் கேட்டது. துளசி பதிலே பேசாது மௌனம் காத்தது.

அடுத்தநாள் ஒருவர் அங்கே வந்து வாடிய ரோஜாமலர்களை கூட்டிக் குப்பையில் தள்ளினார். துளசிச்செடியில் இருந்து நிறைய இலைகளைப் பறித்து கோயிலுக்கு எடுத்துச் சென்றார். ரோஜாச் செடியில் இருந்து இரண்டு பூக்களை மட்டுமே பறிக்க முடிந்தது. மற்றவை கீழே உதிர்ந்து விட்டிருந்தன. இறைவனுக்கு துளசி இலைகளால் அர்ச்சனை செய்தார்.

இரண்டு பூக்களையும் கடவுளுக்கு சாத்தினார். ரோஜாவுக்கு பெருமையாக இருந்தது. பூஜை முடிவில் ரோஜா இரண்டு பெண்களின் தலையிலும் துளசி இலைகள் பலரின் நாவிலும் போய்ச் சேர்ந்தன. பலர் துளசியின் மருத்துவ குணத்தைச் சொல்லியபடியே இலைகளை வீட்டுக்கு எடுத்துச் சென்றனர்.

பார்த்துக் கொண்டே இருந்த ரோஜாச்செடி கர்வம் நீங்கி துளசியைப் பார்த்தது. மென்மையாகச் சிரித்தது துளசிச்செடி.

“ரோஜாவே ஒவ்வொருத்தரும் ஒவ்வொரு காரணத்துக்காக படைக்கப்பட்டு இருக்கிறார்கள். இதில் உயர்வு தாழ்வு இல்லை. இனிமேலாவது இதை உணர்ந்து நட. யாரையும் ஏளனப்படுத்தி காயப்படுத்தாதே” என்றது துளசிச்செடி.

ரோஜாவும் தன் தவறை உணர்ந்து “உன் மனதைக் காயப்படுத்தி இருந்தால் என்னை மன்னித்து விடு” என்று மன்னிப்புக் கேட்டது. இனிமேல் யார் மனதையும் நோகடிக்கக் கூடாது என்பதைப் புரிந்து கொண்டது.

பார்

எந்த நேரமும் புத்தகம் வாசித்துக் கொண்டோ அல்லது புத்தகங்களைத் தேடிக் கொண்டோ இருப்பான் சிறுவன் பாரி. அவனது அப்பா அம்மாவுக்கு பாரியை நினைத்தால் மிகவும் பெருமை. அறிவும் ஆற்றலும் அன்புமுள்ள சிறுவன். பாடசாலையில் அவனை எல்லோருக்குமே மிகவும் பிடிக்கும். மனிதர்களை நேசிப்பது போலவே பாரி புத்தகங்களையும் மிகவும் நேசித்தான்.

எந்த மொழிப் புத்தகமானாலும் வெளியே மறுசுழற்சிசிக்காக கட்டி வைத்திருப்பதைப் பார்த்து மனவேதனைப்படுவான். எவ்வளவு அரிய நூல்களின் அருமை தெரியாமல் இப்படித் தெருவில் கொண்டு வந்து போடுகிறார்களே. பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய அவசியம் பலருக்குத் தெரியவில்லையே என்று கவலைப்படுவான். தன்னால் முடிந்தவரைக்கும் அவற்றை எடுத்து பாதுகாப்பான்.

அவனோடு வேறு சில நண்பர்களும் அவனது மனநிலையில் இருந்தார்கள். இனி வரும் காலங்களில் புத்தகங்களை மியூசியத்தில் தான் பார்க்க நேரிடுமோ என்று அஞ்சினார்கள். எங்கள் அடுத்த தலைமுறை புத்தகங்களைப் பார்த்தால் நூதனமான பொருளைப் பார்ப்பதுபோலப் பார்ப்பார்களோ என்று ஆதங்கப்பட்டார்கள்.

தன் வீட்டிலேயே ஒரு அறையில் பெருமளவு புத்தகங்களைப் பாதுகாத்து வந்தான். அவனிடம் பல அருமையான நூல்கள் இருப்பது தெரிந்து யுனிவசிறி மாணவர்கள் அவற்றை எடுத்தப் பயன்படுத்துவார்கள். அது அவனுக்கு மிகவும் பெருமையாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் இருக்கும்.

ஒருமுறை எங்குமே கிடைக்காத ஒரு வைத்தியப் புத்தகத்தைத் தேடி ஒரு டொக்ரர் வந்தார். ஏதோ ஒரு நோயைப் பற்றிக் கூறி அதற்கான மருந்து பற்றி அதில் இருப்பதாகக் கூறினார். தேடிப் பார்த்ததில் அந்தப் புத்தகம் கிடைக்கவே அவர் மிக மிக மகிழ்ச்சியுடன் அவனைப் பாராட்டி விட்டுச் சென்றார்.

பள்ளியில் ஆசிரியர் கூறியது அவனுக்கு நினைவு வந்தது. “புத்தகம் படிக்கிற ஆர்வம் குறைந்து வருவது இந்தக் காலத்தில் ஏற்பட்டுள்ள ஒரு புதுவிதமான நோய். உயிருள்ள புத்தகங்களை விட்டு விட்டு வெறும் தகவல் களஞ்சியமான கம்பியூட்டர்கள் பின்னால் ஒடுகிறீர்களே. ஒரு புத்தகம் தரும் அனுபவத்தை ஒருநாளும் ஒரு கம்ப்ரூட்டரால் தரவே முடியாது. திரு. சுகி சிவம் ஐயா கூறுகிறார் புத்தகங்களை நேசிப்பவர்கள் மட்டுமே இந்த உலகை அழகும், பயன் உடையதாகவும் ஆக்கிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள் என்று. அது முற்றிலும் உண்மை” என்று அடிக்கடி கூறுவார்.

சில மாதங்கள் கழித்து அந்த டொக்ரரும் இன்னும் ஒருவரும் அவன் வீட்டுக்கு வந்தார்கள். பாரியும் அவன் நண்பர்களும் புத்தகங்களை ஒழுங்குபடுத்துவதில் மும்மரமாக இருந்தார்கள். இருவரும் வந்த உடனேயே பாரியைக் கட்டிப் பிடித்து நன்றி தெரிவித்தார்கள். அவனுக்கு எதுவுமே விளங்கவில்லை.

“உன்னிடம் எடுத்த புத்தகத்தால் இவரின் நோயை முற்றாக மாற்றி விட்டேன். உனக்கு நன்றிதெரிவிக்கவே வந்தோம். இப்படி புத்தகங்களை சேகரிப்பதை விட்டுவிடாதே. பலர் இதனால் பயன் பெறுவர்.” என்று கூறினார்.

டொக்ரருடன் வந்தவர் பாரியைக் கட்டிப்பிடித்து “உனக்கு எப்படி நன்றி சொல்வது என்றே தெரியவில்லை. என்னுடைய வாழ்க்கையே எனக்கு திரும்பக் கிடைத்திருக்கிறது. மிகவும் நன்றி தம்பி” என்று கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிய ஒரு பரிசுப் பொருளை பாரியின் கையில் கொடுத்தார். பாரியும்

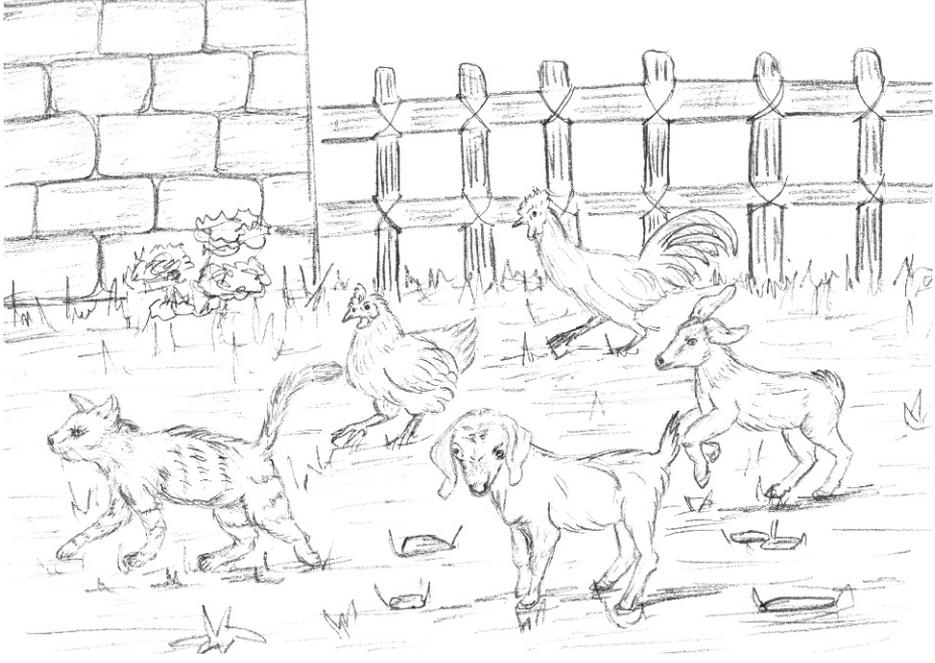
தன் நண்பர்களை அவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி 'அவர்களுக்கும் இந்தப் பாராட்டு சேரவேண்டும்' என்றான்.

“ஓ! என்ற அவர்கள் எல்லோருக்கும் சொக்கிளேற்றும், திருக்குறள் புத்தகமும் கொடுத்து உங்கள் பணி தொடரட்டும்” என்று வாழ்த்தி விடைபெற்றனர்.

அப்பா பெருமையுடன் “பாரி புத்தகங்களை சேமித்து வைப்பதுடன் உன் நண்பர்களையும் இதற்குள் ஈடுபடுத்தி புத்தகம் வாசிக்கும் பழக்கத்தையும் ஏற்படுத்த வேண்டும். நீங்க தண்ணீர் குடிப்பது போல் சாப்பிடுவதுபோல் ஏன் மூச்சு விடுவதுபோல் புத்தக வாசிப்பை உங்கள் அடிப்படையான விஷயமாக மாற்றுங்கள்” என்று பாரியின் நண்பர்களுக்கும் ஆலோசனை வழங்கினார். பாரியும் நண்பர்களும் அவ்வாறே செய்வதாக உறுதி பூண்டார்கள்.

ஜில்பியும் நண்பர்களும்

ஜில்பி என்ற பூனைக்குட்டி தோட்டத்தில் ஒரு மரத்தின் கீழ் தூங்கிக் கொண்டு இருந்தது. திடீரென பெரிய ஒரு சத்தம் கேட்டது. திடுக்குற்று முழித்த ஜில்பி பயத்துடன் அண்ணாந்து பார்த்தது. நேற்று இரவு வானத்தில் அழகாகத் தெரிந்த சந்திரனை இப்போது காணவில்லை. அந்த அழகான சந்திரன் தான் கீழே விழுந்து விட்டது போலும் நினைத்த மாத்திரத்தில் ஓடத் தொடங்கியது.

அதன் அம்மா உலகம் இருப்பதற்கு பகலவனும் சந்திரனும் அவசியம் என்று சொன்னது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அந்த சந்திரன் கீழே விழுந்தால் உலகம் அழிந்துவிடுமே. நான் எங்கே போய் ஓடித் தப்புவது? என்று நினைத்தபடி ஓடத் தொடங்கியது. வழியில் ஒரு சேவலும் கோழியும் வந்தன. 'எங்கே ஓடுகிறீர் குட்டிப்பூனையாரே?' என்று வினவின.

உங்களுக்குத் தெரியாதா? ஆகாயத்திலிருந்து சந்திரன் கீழே விழுந்து விட்டது. இரவு பார்த்தேன் இருந்தது. இப்போது இல்லை. 'கூறிக்கொண்டே ஓடியது. சேவலும் கோழியும் ஜில்பியுடன் சேர்ந்து ஓடத்தொடங்கின. வழியில் ஒரு நாய்க்குட்டியை சந்தித்தார்கள். 'எங்கே இவ்வளவு விரைவாக ஓடுகிறீர்கள்?' ஆச்சரியத்துடன் கேட்டது நாய்க்குட்டி. 'உனக்குத் தெரியாதா? வானத்திலிருந்த நிலா கீழே விழுந்துவிட்டது. அதுதான் ஓடுகிறோம்' என்றன. நாய்க்குட்டியும் பயத்துடன் அவர்களுடன் சேர்ந்து ஓடத் தொடங்கியது.

மூச்சு வாங்க உயிரைக் கையில் பிடித்தபடி ஓடும்போது இரண்டு ஆட்டுக்குட்டிகள் புல் மேய்ந்தபடி இருந்தன. அவை ஏன் இப்படி விழுந்து அடித்துக் கொண்டு ஓடுகிறீர்கள்' என்று கேட்டன. 'எமக்கு சொல்லிக் கொண்டு நிற்க நேரமில்லை. உங்களுக்கு உயிர்மேல் ஆசை இருந்தால் எங்களுடன் ஓடி வாருங்கள். போகும்போது சொல்கின்றோம்' என்று நான்கும் கூறின. உடனே பயத்துடன் அவையும் அவற்றுடன் சேர்ந்து ஓடின. வழியில் சேவல் கேட்டது. 'சரி எங்கே நாம் ஓடுகிறோம்? போகும் இடம் தெரியாமல் ஓடுவது சரியாகப்படவில்லை' என்றது.

'ஓடிய ஐந்தும் நின்றன. கொஞ்சம் யோசிப்போம்' என நின்றன. சேவல் கூறிய யோசனை சரியாகப்பட்டது. நிலம் எங்களுக்குப் பாதுகாப்பில்லை. எல்லோரும் கடலுக்குள் குதிப்போம் என்றது சேவல். சேவலின் யோசனைப்படி கடலைத் தேடிச் சென்று குதிக்கப் போயின. அப்போது கூட்டமாக இருந்த மீன்கள் நீங்கள் ஏன் கடலில் குதிக்க வருகிறீர்கள். உங்களுக்கு நீந்தத் தெரியாதே. மூச்சு முட்டி இறந்து விடுவீர்களே' என்றன.

நாய்குட்டி கூறியது 'நிலவு வானத்திலிருந்து கீழே விழுந்து விட்டது. உலகம் அழியப் போகிறது. அதுதான் கடல் நம்மைக் காப்பாற்றாதா என்று நினைத்து விழ வந்தோம்' என்று கூறியது. சிரித்த மீன்கள் 'எது நடக்க வேணுமோ அதுதான் நடக்கும். எங்களை எப்போது மனிதர்கள் பிடிப்பார்களோ என்று நாங்கள் பயந்து வாழ்வதில்லை. வாழும்படும் சந்தோஷமாக வாழ்வோம்' என்றன.

அப்போது அங்கு வந்த கடல்ஆமை 'என்ன எல்லோரும் இங்கு மகாநாடு நடத்துகிறீர்கள், என்ன விடயம்? என்றது. யாவும் ஒரே குரலில் சந்திரன் விழுந்த கதையைக் கூறின. விழுந்து விழுந்து சிரித்த ஆமை 'சந்திரன் விழுவது நடக்குமா? நான் எத்தனை வருடங்கள் வாழ்கிறேன். அப்படி ஒருபோதும் நடந்ததில்லை. நடந்ததைச் சொல்லுங்கள்' என்றது.

யாவும் ஜில்பியைப் பார்த்தன. ஜில்பி சொன்னது 'நான் தூங்கிக் கொண்டு இருக்கும்போது தொப்பென்று பெரிய சத்தம் கேட்டது. விழித்துப் பார்த்தேன். இரவு வானத்தில் ஒளிர்ந்த சந்திரனைக் காணவில்லை. அதுதான் விழுந்து

விட்டது என்று நினைத்து எல்லோருமாக ஓடி வந்தோம்'. ஆமை நீங்கள் சின்னப்பிள்ளைகள். பூனைக்குட்டி தென்னந்தோட்டத்தில் தூங்கி இருக்கிறது. தென்னைமரத்தில் இருந்து தேங்காய் விழுந்து இருக்கலாம். அந்தச் சத்தத்துக்கு அது பயந்து இருக்கிறது என்றது.

சந்திரன் இரவில் மட்டும் தான் தெரியும். அதற்கு சொந்தமாய் ஒளி இல்லை. சூரியனிடம் தான் ஒளியைப் பெறும். பகலில் சூரிய வெளிச்சத்தில் சந்திரன் தெரியாது. அதோடு சந்திரன் ஒருநாள் தான் முழுதாகத் தெரியும். பிறகு தேய்ந்து தேய்ந்து போகும். பின்பு பதினைந்து நாட்களின் பின்தான் முழுதாகத் தெரியும். சூரியனோ சந்திரனோ ஒருநாளும் விழாது. பயப்படாமல் போங்கோ' என்று தைரியம் சொன்னது ஜில்பி.

சேவல், கோழி, நாய்க்குட்டி, ஆட்டுக்குட்டி, மீன்குஞ்சுகள் எல்லாமே பயம் நீங்கி ஆமைக்கு நன்றி தெரிவித்தன. சூரியன், சந்திரன் பற்றித் தங்களுக்குத் தெரியாத ஒரு விஷயத்தை இந்த நிகழ்வின் மூலம் அறிந்ததைப் பற்றி மகிழ்ந்தன.

ஏன் கவலை?

ஓரு பெரிய அடர்ந்த காட்டில் கானகி என்ற குயிலும், நறுமுகை என்ற கிளியும், மயிலன் என்ற மயிலும், கானகா என்ற காகமும் நட்போடு வாழ்ந்து வந்தன. நறுமுகை, கானகி, கானகா எல்லாம் பல இடங்களுக்குப் பறந்து புதுப்புது அனுபவங்கள் பெற்றன. அங்கு உணவுகளைப் பெற்று உண்டு மகிழ்வாக இருந்தன. மயிலன் மட்டும் தூரத்துக்குப் பறக்க முடியாமல் கிட்டத்திலேயே உணவு தேடி உண்டது. ஆனாலும் தன் விருப்பத்துக்கு நடனம் ஆடி மகிழ்வோடு இருந்தது.

மாலையில் எல்லோரும் ஒன்றுகூடி தம் அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து பேசி மிகவும் மகிழ்வோடு இருப்பது வழக்கம். எல்லோரையும் விட கானகி

கொஞ்சம் கூடிய வயதில் இருந்ததால் எல்லோருக்கும் அறிவுரை கூறி நல்வழிப்படுத்தும். ஒருநாள் கானகா கொஞ்சம் கவலையாக இருந்தது. நறுமுகை கேட்டது “என்ன கானகா! ஏன் கவலையுடன் இருக்கிறாய்?”

“உனக்கு என்ன? அழகாயிருக்கிறாய். உன்னை எல்லோருக்கும் பிடிக்கும். நீ மனிதனுக்கு நல்லது செய்யா விட்டாலும் சின்னஞ்சிறு கிளியே! பசுங்கிளியே! என்று உன்னைக் கொஞ்சுவார்கள். ஆடல் என்றால் மயிலின் ஆடலைப் புகழ்வார்கள். கானகியின் பாட்டை வைத்து இசைக்குயில், கானக்குயில் என்று இனிமையாகப் பாடுபவர்களை ஆராதிப்பார்கள்.

ஆனால், எங்களை எல்லோரும் சீ... போ.. என்று கலைப்பார்கள். கறுப்பு என்றால் மட்டும் எங்களை ஒப்பிடுவார்கள். நல்ல எதற்கும் எங்களை உதாரணம் காட்ட மாட்டார்கள். தந்திரமுள்ள, ஏமாற்றும் குணமுடைய பறவை என்று சொல்வார்கள். இதென்ன வாழ்க்கை?” சலிப்போடு கூறிவிட்டுத் தொடர்ந்தது.

“நாங்க என்னதான் அவர்களின் அழுக்குகளை உண்டு அவர்களுக்கு நல்லது செய்தாலும் எங்களைப் பாராட்ட மாட்டார்கள்.” ஆதங்கத்துடன் கூறியது. எல்லாப் பறவைகளும் கானகாவின் புலம்பலை அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டு இருந்தன.

“ஏன் கவலைப்படுகிறாய்? எங்களை சிறைப்படுத்தி மகிழ்வார்கள். உன்னை யாரும் சிறைப்பிடிக்க மாட்டார்கள் என்று சந்தோஷம் கொள். அவர்கள் விரத நாட்களில் எங்களையா கூப்பிடுகிறார்கள்? உன்னைத்தானே காகா என்று கூப்பிட்டு உணவு அளிக்கிறார்கள். எங்களைப் பிடித்தால் தங்கள் மொழியை எங்களுக்கு கற்பிக்க வற்புறுத்துகிறார்களே.

நாங்கள் ஏன் அவர்களைப் போல பேச வேண்டும். அதற்காக எங்கள் சொண்டில் கூட சூடு போடுவார்கள். எங்களில் ஒன்றும் அவர்களுக்கு அன்பு இல்லை. அவர்களை நாங்கள் சீ... சீ... என்று கத்தச் சொல்கிறோமா? அவர்கள் எங்களை மதித்தால் என்ன? உயர்வாக நினைக்கா விட்டால் என்ன? இதற்கு ஏன் கவலைப்படுகிறாய்?” என்றது நறுமுகை.

கானகி தன் தேன் குரலில் சொல்லத் தொடங்கியது. “கானகா! இந்தப் பூமிப்பந்தில் எங்களைப்போல மனிதர்களும் ஒரு உயிர் இனம். அவ்வளவு தான். யாரும் யாரையும் போற்ற வேண்டியது இல்லை. அவர்களை அவர்களாகவே வாழவிட்டால் போதும்” என்றது.

மயிலனும் அதை ஆமோதித்தது. “எங்களை அழகு, கறுப்பு என்று தரம் பிரிக்க யார் அவர்கள்? அவர்களுக்கு அந்த அதிகாரத்தை யார் கொடுத்தது?

ஏதோ ஆடு, மாடு, கோழி, மீன் என்று எல்லாவற்றையும் தாங்கள் உண்ணலாம் என்று நினைத்து உண்கிறார்களே எங்களை உண்ணாமல் விட்டதே போதும் என்று சந்தோஷப்படுவோம்.

அன்பு இல்லாமை, பொறாமை, சந்தேகம், மதவெறி, சண்டை, கற்பழிப்பு, கொலை என்று செய்யும் மனிதர்களுக்கு எங்களை தராதரப்படுத்த என்ன தகுதி இருக்கிறது? அவர்களைப் பற்றிப் பேசி எங்கள் நல்ல பொழுதை வீணாக்காமல் ஆடிப்பாடி நாங்கள் மகிழ்வோம்” என்று ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்தன. .

கடமையைச் செய்

ஒரு அழகான பூஞ்சோலையிலே தேனீக்கள் கூட்டமாக ராணித் தேனியுடன் வாழ்ந்து வந்தன. ஒரு குடும்பமாக ஒற்றுமையாக ஒவ்வொருத்தரும் தங்கள் வேலையைச் செய்து கொண்டிருந்தன. பூஞ்சோலையிலே இருக்கும் தேனைச் சேர்ப்பதே அவர்கள் வேலை. சுறுசுறுப்பாக வலு நேர்த்தியாக ஒவ்வொரு அறை அறையாகக் கட்டிக் கொண்டு இருந்தன. தேர்ந்த ஒரு கட்டிட நிர்மாணிப்பவர் போல் கூடு கட்டித் தேனை சேகரிக்கத் தொடங்கின.

ஒருநாள் இராணித் தேனீ மற்ற எல்லாத் தேனீக்களையும் அழைத்து “தேனீக்களே! நீங்கள் எறும்புகளைப்போல எவ்வளவு சுறுசுறுப்பாக எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உங்கள் உறிஞ்சிக் குழாய்களால் தேனை உறிஞ்சி சேகரிக்கிறீர்கள். ஆனால் மனிதன் எங்களைக் கலைத்து தேனை

அபகரித்துச் சென்று விடுகிறானே இதைத் தவிர்க்க உங்களிடம் ஏதும் யோசனை இருக்கிறதா?” என்று கேட்டது.

ஒரு தேனீ தன் மென்மையான குரலில் சொன்னது “நாங்கள் குளவிகளின் சொந்தக்காரராய் இருந்தும் எங்களுக்கு கொடுக்கு இல்லாததால் அவற்றைப்போல கொட்ட முடியவில்லையே. குளவிகளின் கொடுக்குக்கு பயப்படும் மனிதன் எங்களை இலகுவாக கலைத்து தேனைத் திருடுகிறானே” என்றது.

’ஒவ்வொரு பூக்களிலும் உட்கார்ந்து உட்கார்ந்து தேனைச் சேர்த்து நாங்கள் வைக்க மனிதர்கள் தங்கள் தேவைகளுக்காக திருடுகிறார்களே’ என்று ஒவ்வொரு தேனீயும் கவலைப்பட்டன. ’நாங்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து மனிதர்களைக் கொட்டினாலும் அவர்கள் தங்களைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு திருடிக் கொண்டதானிருக்கிறார்கள்’வயதான தேனீ விசனத்துடன் கூறியது.

அப்போது அங்கு வந்த ஈ ஒன்று “நீங்கள் விசனப்படுவதால் ஆவது ஒன்றுமில்லை. இந்த உலகத்தில் அனுபவித்து உண்ண எத்தனைவகை உணவுகள் இருக்கும்போது நீங்கள் பூக்களைத் தேடி அலைவது பைத்தியக்காரத்தனமாக இல்லையா?” என்றது.

புத்திசாலியான ஒரு தேனீ கூறியது “நாற்றம் எடுக்கும் அழுகி புழுத்து கிருமிகளை உண்டாக்கும் உணவுகள் உன் கூட்டத்துக்கு அமிர்தமாய் இருக்கலாம். ஆனால், நாங்கள் ஒரு தவம் போல் தேன்களைச் சேர்த்து உண்டு மிகுதியை சேமித்து வைக்கிறோம். எங்களுக்கான வாழ்க்கையை நாங்கள் வாழ்கிறோம். பொறாமைமையால் வெந்து எங்களுக்கு நீ புத்தி சொல்கிறாயா?” என்றது.

ஈ தன் பேச்சு எடுபடாத ஏமாற்றத்தில் அவ்விடத்தை விட்டு அழுகிய உணவைத் தேடிப் பறந்து சென்றது.

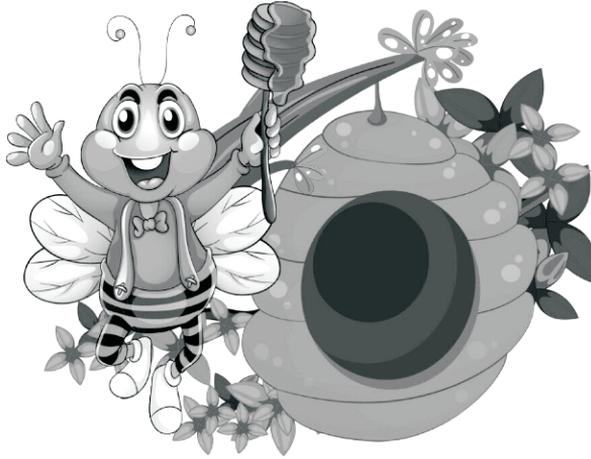
இவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்த குயில் ஒன்று “ஈயைப் பார்த்துக் கோபிக்கிறீர்களே அது சொல்வது உண்மைதானே. என்னைப் பாருங்கள். எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறேன். எனக்காக உண்டு எனக்காகப் பாடி எனக்காகவே வாழ்கிறேன். நீங்கள் அரைகுறையாக உண்டு சேமித்து வைக்க மனிதர் கொள்ளை கொண்டு போகிறார்கள். என்னைப்போல உண்டு குடித்து வாழ்ங்கள்” என்று கூறியது.

இதைக் கேட்டுக் கொண்டு இருந்த இராணித்தேனீ கூறியது. “சோம்பேறிக் குயிலே! இரவல் கூட்டில் முட்டை இட்டு குஞ்சுகளை வளர்க்கத் தெரியாத நீயா எங்களுக்கு வாழ்க்கையைச் சொல்லித் தருகிறாய்?”

உழைக்காமல் இருந்து பயனற்று சாவதைவிட உழைத்துத் தேய்ந்து செத்துப் போகிறோம். யாருக்கோ பயன்தருகிறோமே. உன் வாழ்வை விட எங்களது பயனுள்ள நல்ல வாழ்வு. என் உறவுகளுக்கு தீய வழியைக் காட்டாதே. இங்கிருந்து போய்விடு. அல்லாவிடில் உன்னைக் கொட்டிக் கலைப்போம்” என்று பயமுறுத்தியது. தன் பேச்சு எடுபடாத ஏமாற்றத்தில் ஈயைப் போலவே குயிலும் பறந்து போனது.

இராணித்தேவீ இப்படி மனிதர்கள் எங்களிடம் இருந்து தேனைக் களவாடுவது பற்றிக் கவலைப்படாதீர்கள். எங்களை அழிக்க மனிதன் ஆசைப்பட மாட்டான். ஆனால், இந்த ஈக்களை அழிக்கப் போராடுகிறான். இந்த உலகின் விஞ்ஞானிகளும் அறிவியலாளர்களும் மனிதனுக்காகவே எல்லாம் படைக்கப்பட்டு இருக்கின்றன என்ற இறுமாப்பில் பல தவறுகளைச் செய்கிறார்கள். அது எங்களைப் போல சில நல்ல உயிர் இனங்களையும் பாதிக்கப் போகிறது.

அவர்களை எதிர்த்து நம்மால் என்ன செய்ய முடியும்? எங்களைப்போல சில இனங்கள் அழிவதால் பூமியின் இயக்க சமநிலை மாறுபட்டு இயற்கை அழிவுகளுக்கு ஒரு காரணமாகவும் போகலாம். இருக்குமட்டும் நாங்கள் தர்மத்தோடு வாழ்ந்து மகிழ்வோடு இருப்போம் என்று கூறவும் அவை ஆரவாரமாக ரீங்காரம் இட்டன.

அடியும் நானும்

என்னுடைய பெயர் தூரன். எனக்கு நான்கு வயது. நான் அப்பா அம்மாவுக்கு ஒரே பிள்ளை. என்னோடு விளையாடுவதற்கு யாரும் இல்லை. வெளியில் சென்று விளையாட என் அப்பா அம்மா விட மாட்டார்கள். அப்பா எனக்கு நிறைய விளையாட்டுப் பொருட்கள் வாங்கித் தருவார். ஆனால் எனக்கு பேசக்கூடிய விளையாட்டுத் தோழன் வேண்டும் என்று அடம் பிடித்தேன். ஒருநாள் வேலையால் வந்தவுடன் 'தூரன்! என்னுடன் வாங்கோ. உங்களுக்கு ஒரு அழகான தோழியைக் கூட்டி வருவோம்' என்றார். நானும் மகிழ்ச்சியுடன் கிளம்பினேன்.

ஒரு சிறிய வீட்டுக்குப் போனோம். அவர்கள் தங்கள் பின்பக்கத்துக்கு கூட்டிச் சென்றார்கள். அங்கு ஒரு சிறிய குடிலில் ஒரு பெரிய ஆடும் இரண்டு

குட்டிகளும் நின்றன. ஒன்று வெள்ளைவெள்ளேரென்று இருந்தது. இன்னொன்று கழுத்தில் மட்டும் கறுப்பு கலந்த வெள்ளையுடன் இருந்தது.

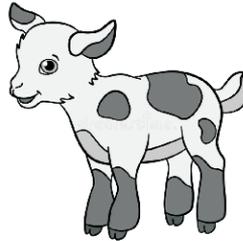
அப்பா விருப்பமான ஒரு குட்டியை காட்டச் சொன்னார். அந்த வெள்ளைக்குட்டி கனகாலம் பழகியதுபோல் என்னிடம் வந்து உரசிக் கொண்டு நின்றது. நான் அதையே தருமாறு கேட்டேன். அப்பா பணத்தை கொடுத்து அந்தக் குட்டியை எனக்கு வாங்கித் தந்தார். நான் தூக்கிக் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தேன்.

அந்தக் குட்டிக்கு அபி என்று பெயர் வைத்து நெடுக கூப்பிடுவேன். முதலில் கூப்பிட்டால் வராது. பின் பழகப்பழக கூப்பிட்டவுடன் துள்ளிக் கொண்டு ஓடிவரும். அதன் கழுத்தில் ஒரு சலங்கை கட்டிவிட்டேன். அது ஓடிவரும்போது சலங்கை ஜல் ஜல் என்று சத்தமிடும். என்னுடன் சோபாவில் உட்காரும். ஓடி விளையாடும்.

எனக்கு அபி தங்கையாகவும் தோழியாகவும் இருந்தது. அது தாவித்தாவி வரும் அழகே தனிதான். அபி என்னுடன் சாப்பாட்டு மேசையில் அமர்ந்து இரண்டு கால்களையும் மேசை மேல் போட்டுக் கொண்டு சாப்பிடும். அம்மா கஞ்சியை ஒரு பாத்திரத்தில் வைப்பா. சிலநேரங்களில் நான் சோறு ஊட்டிவிட்டாலும் சாப்பிடும். கனக்க கொடுக்க வேண்டாம் என்று அம்மா சொல்லுவா. அதற்கு செமிக்காது. சோறு கறி எங்கள் உணவு. இலைதளைதான் ஆடுகளின் உணவு என்று எனக்குப் புரிய வைப்பார்.

நாய்களைப்போல் இதற்கு விரைவில் புரிந்து கொள்ள முடியாது. என்றாலும் என் பேச்சு அதற்குப் புரியும். அப்பா சொல்வார் இரண்டு இதயங்கள் பேசுவதற்கு மொழி தேவை இல்லை. அன்பான இதயங்கள் இரண்டும் பேச முடியும் என்று.

எங்கள் இருவருக்கும் நடுவில் யார் வந்தாலும் எனக்கும் பிடிக்காது. அபிக்கும் பிடிக்காது. அபிக்குட்டி வளர்ந்து கொண்டு வருவது எனக்குபிடிக்கவே இல்லை. எப்போதும் குட்டியாகவே இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். அப்படி இருக்க முடியுமா?

நான் பூம் பேசுகிறேன்

உயிர்கள் வாழக்கூடிய ஒரே கோள் நான் மட்டும் தான். பால்வீதியில் என்னைப்போல பலர் இருக்கிறார்கள். புதன் (மேர்க்கியூரி) வெள்ளி (வீனஸ்) செவ்வாய் (மார்ஸ்) வியாழன் (யுப்பிற்றர்) சனி (சற்றேர்ன்), யுரேனஸ், நெப்ரியூன் என்று என் உறவினர்கள் இவர்கள்.

என்னை புவி, உலகம், பூலோகம், பூமி என்று பல பெயர்களால் அழைப்பார்கள். நான் சூரியனைச் சுற்றி வருவேன். என்னைச் சுற்றி ஓசோன் என்று ஒரு படலம் இருக்கிறது. அது தான் சூரியக்கதிர்களிடம் இருந்து என்னையும் உங்களையும் பாதுகாக்கிறது. ஆனால் நீங்கள் புதிது புதிதாக என்னவெல்லாமோ கண்டுபிடித்து என்னை சூடாக்கி என்மேல் ஓட்டைகள் விழ வைக்கின்றீர்கள். நான் கொதித்துப் போவது உங்கள் கண்ணுக்குத் தெரிவதில்லை.

என்னைக் குளிர வைக்க நானே நீரை உண்டாக்கி மழையாகப் பொழிகிறேன். ஆனால் நீங்கள் என் பிள்ளைகளான மரங்களை வெட்டி, காடுகளை அழித்து மழையையும் வராமல் பண்ணுகிறீர்கள்.

உங்களுக்குத் தெரியவில்லையா மழை இல்லாவிடில் உங்களுக்கு உணவு கிடைக்காமல் போய்விடும் என்று. நீங்கள் இப்போதாவது திருந்தாவிட்டால் பின் உங்களிடம் உள்ள பணத்தாலும் உணவை வாங்க முடியாது. பணத்தை வைத்துக்கொண்டு பசி பசி என்று அழப் போகிறீர்கள். ஓடிக்கொண்டு இருக்காமல் கொஞ்சம் யோசியுங்கள்.

என்னை கல்லும், மண்ணும், புற்களும் நிறைந்த வெறும் தரை என நினைக்காதீர்கள். உடலுக்கு சக்தி அளிக்கும் ஆற்றல் இந்த மண்ணுக்கே உண்டு. மண்ணுக்குள் மின்காந்தசக்தி நிறைய இருக்கிறது. அந்த மின்காந்த சக்தியை இழுத்து உடலில் ஆற்றலை தரும் வேலையை உங்கள் கால்கள் செய்கின்றன. நிலத்தோடு உங்களை இணைக்கிற உறுப்பு கால்கள்.

ஆகவே நீங்கள் மண்ணில் உங்கள் கால்களைப் பதித்தால் மட்டுமே அந்த சக்தியைப் பெற முடியும். மேல் நாட்டவர் குளிர் நாட்டில் வசிப்பதால் காலணி அணிகிறார்கள். அவர்களைப் பார்த்து காலணி அணியாமல் தரையில் கால் பதித்து நடந்து என் ஈர்ப்பு சக்தியைப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்.

நீங்கள் பொலித்தீன் என்று ஒரு பேயைக் கண்டுபிடித்து இருக்கிறீர்கள். அது உங்களை விழுங்கப் போகிறது. நீங்கள் பொலித்தீனைப் பாவித்து விட்டு எனக்குள் போட்டு புதைக்கிறீர்கள். அல்லது எரிக்கிறீர்கள். எனக்கு அது எவ்வளவு வலிக்கும் என்று போசிக்கிறீர்களா?

பொலித்தீனைப் புதைத்தீர்கள் என்றால் நான் மூச்சு விட முடியாமல் திணறுகிறேன். உங்களுக்கும் அதன் வலி தெரியட்டும் என்று கொரோனா என்று ஒரு வைரசை உலாவ விட்டேன். உங்களில் பலர் மூச்சுத்திணறி இறந்தீர்கள் பலர் மூச்சுவிடக் கஷ்டப்பட்டீர்கள். ஆனாலும் உங்களுக்கு புத்தி வந்ததாகத் தெரியவில்லை.

என்னுடைய பிள்ளைகளான மரங்களை வெட்டுகிறீர்கள். பூச்சிகளை அழிக்கிறீர்கள். நீங்கள் மட்டும் தான் வாழவேண்டும் என்று நினைக்கிறீர்கள். இந்தப் பூமிப் பந்தில் எல்லோரும் ஒன்றோடு ஒன்று இணைந்து ஒற்றுமையாக வாழவேண்டும் என்பதே என் விருப்பம்.

எல்லோரும் என் பிள்ளைகளே. இனியாவது குண்டுகள்வீசி என்னை வதைக்காமல் நீங்கள், மிருகங்கள், பறவைகள் எல்லோரும் ஒற்றுமையாக

வாழ்ப்புறங்கள். உங்கள் மூதாதையர் எங்களை நேசித்துப் பாதுகாத்து வந்தார்கள். ஆனால் உங்கள் தாத்தா, பாட்டி, அப்பா, அம்மா செய்த தப்புகளை நீங்கள் செய்யாமல் என்னையும் பாதுகாத்து நீங்களும் சந்தோஷமாக வாழ்ப்புறங்கள்.

கழுஞ்சும் காகஞ்சும்

வானத்தில் உயரமாகப் பறந்து பறவைகளின் அரசன் என்று பெயர் பெற்ற கழுஞ்சுகளுக்கு காகம் என்ற இனத்தின்மேல் எப்போதுமே பொறாமை. எதையும் குத்திக் கிழிக்கக்கூடிய நீண்ட நகங்களையும் பெரிய தோற்றத்தையும் கொண்ட கழுஞ்சை இந்தக் காகங்கள் துரத்துகின்றன.

காகத்தின் தாக்குதல்களில் இருந்து தப்பவே கழுஞ்சுகள் எப்போதும் முயலுமே தவிர அவற்றை எதிர்க்க அவற்றுக்கு சக்தி இல்லை. தோற்றத்தில் சிறியதாய் இருந்தாலும் காகங்களுக்கு இருக்கும் துணிச்சலுக்கு காரணமே அவர்களின் ஒற்றுமையே. அவை கூட்டமாக வந்து தாக்கினால் கழுஞ்சால் தாக்குப் பிடிக்க முடியாது.

இன்றிரநெற் பற்றித் தெரியாத காகம் தான் கத்தியே தன் இனத்தைக் கூட்டி ஒரு கை பார்த்து விடும். யாருடனும் மோத தெரியாமாக இருப்பதற்கு

காரணமே காகங்களின் ஒற்றுமைதான். ஒரு காகத்துக்கு துணை நிற்க எல்லாக் காகங்களும் துணைக்கு வந்துவிடும்.

கழுகு ஏதும் உணவைச் சாப்பிடுவதைக் காகம் கண்டால் ஒதுங்கி நின்று மிச்சம் மீதி ஏதும் கிடைக்குமா என்று பார்க்கும் பிச்சைக்காரப் புத்தி அதற்கு இல்லை. பல காகங்கள் சேர்ந்து கழுகின் தலையைக் கொத்தி தட்டிப் பறித்து உண்டுவிடும்.

எதையும் ஜீரணிக்கும் ஆற்றல் இருப்பதால் கழிவுகள், மீன்கள், சோறு என்று எதையும் விட்டு வைக்காது உண்டுவிடும். கழுகுகள் மீன்களைப் பிடித்தாலும் தட்டிப் பறித்து உண்டுவிடும். தட்டிப் பறித்து உண்டாலும் எல்லாமாகப் பகிர்ந்தே உண்ணும் பழக்கம் அதற்கு உண்டு.

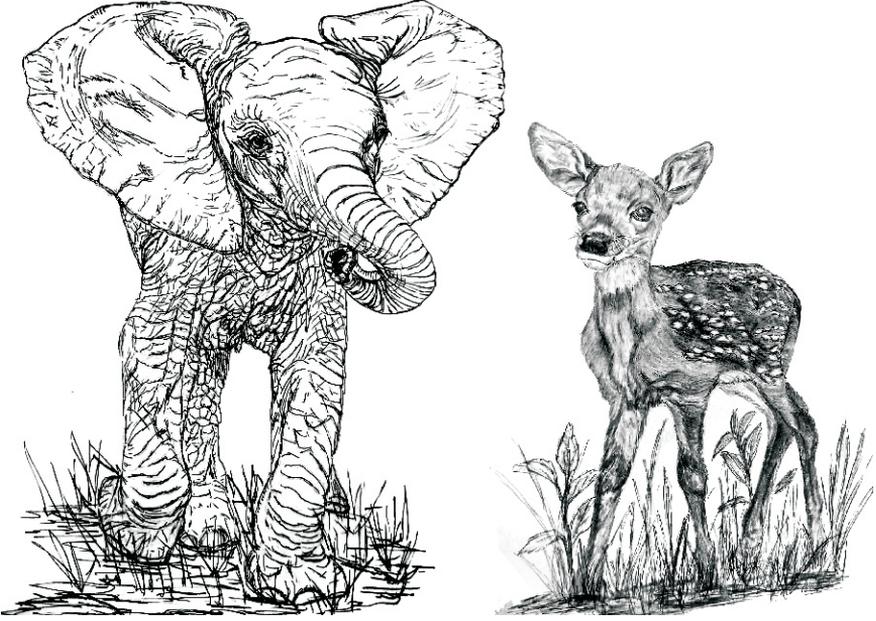
ஆனாலும், தாய்மை உணர்விலும் இந்தக் காகங்கள் எல்லாம் எல்லா உயிர் இனங்களையும் விட முன்னிலையில் தான் இருக்கிறது. ஆற்றிவு மனிதர்களே பெற்ற பிள்ளையை பார்க்காத இந்தக் காலத்தில் தெரிந்தே தன் கூட்டில் இருக்கும் குயிலின் முட்டைகளைக்கூட அடைகாத்து வளருமட்டும் உணவூட்டி வளர்ப்பது கழுகுகளுக்கு இன்னும் பொறாமை வரச் செய்கிறது.

அதோடு மரக்கிளைகளில் இருக்கும் வேறு காகங்கள் கூட முட்டைகளின் மேல் இருந்து உஷ்ணப்படுத்தி அடை காக்கும். இதெல்லாம் பார்க்கும் கழுகுகளுக்கு எரிச்சல் வரும். இவை என்ன வாடகைத் தாயா? வேறு இனக் குஞ்சுகளைப் பொரித்து வளர்க்க? தெரிந்தே குயில் முட்டைகளை அடை காக்கின்றனவா? அல்லது ஏமாந்து போகின்றனவா? என்று இந்தக் கழுகுகளுக்கு ஒரே சந்தேகம்.

இப்போது பறவை ஆய்வாளர்கள் சொல்கிறார்கள் “காகங்கள் ஏமாளிகள் அல்ல. தெரிந்தே குயிலின் முட்டைகளை அடை காக்கின்றன” என்று. அதை அறிந்து கழுகுகளுக்கு இன்னும் பொறாமையே வருகிறது. ஒருவர் பொறாமைப்படுவதால் ஒரு பலனும் இல்லை என்பது கழுகுகளுக்கு புரியவே இல்லை.

மாங்குட்டியும் யானைக் குட்டியும்

புல் மேயும் அம்மாவுடன் மாங்குட்டி நிலாவும் புற்களைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. நிலாவுக்கு இன்னும் புல் சாப்பிடத் தெரியவில்லை. அம்மாவிடம் பால் குடிக்கும் சின்னக் குழந்தை அது.

அம்மா சொல்லுவா “என்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் போதும். எப்படி புல் சாப்பிடுவதென்று கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பழகிடலாம். நானும் அப்படித்தான் என் அம்மாவிடம் பழகினேன்” என்று.

நிலாவுக்கு அம்மாபோல் சீக்கிரம் வளரவேண்டும் என்று ஆசை.நிலாவின் நண்பன் அகத்தியன் நிலாவின் வயதை ஒத்த குட்டி யானை.நிலா பிறந்து கொஞ்சநாளில் நடக்கும்போது கீழே விழுந்துவிடும். அப்போதெல்லாம் அகத்தியன்தான் தன் தும்பிக்கையால் தூக்கி விட்டு தடவிவிடும்.

அகத்தியன் தன் கூடத்தினருடன் இருப்பதிலும் பார்க்க நிலாவுடனேயே பொழுதைக் கழிக்கும். இருவரும் சேர்ந்து விளையாடுவது பார்க்க அழகாயிருக்கும்.

அகத்தியனின் அம்மா சொல்லுவா “நீங்கள் இருவரும் மனிதர்களின் கண்களில் பட்டுவிடாதீர்கள். உங்கள் இருவரையும் கடத்திக் கொண்டுபோய் சர்க்கஸ் காட்டி பணம் சம்பாதிப்பார்கள். கவனமாக இருங்கோ” என்று.

அகத்தியனுக்கு புரிந்தது. ஆனால் நிலாவுக்கு எதுவும் தெரியாத குட்டி.

அம்மா மான் நிலாவையும் கூட்டிக்கொண்டு ஊருக்குள் போகவேண்டும் என்று சொல்லிக் கொண்டு இருந்தா. அகத்தியனுக்கும் ஊர்களைப் பார்க்க ஆசை. ஆனால் அகத்தியனின் அம்மா அனுமதி கொடுக்கவில்லை. அகத்தியனை அழைத்துச் செல்ல மான் அம்மாவுக்கு விருப்பம். ஏனென்றால் அது தங்களுக்கு பாதுகாப்பாக இருக்கும் என்று நிலா சொன்னது.

“அம்மா! நீங்கள்தான் சொல்வீங்களே நான் பிறந்த நேரத்தில் வேட்டைக்கு வந்த மனிதனிடம் இருந்து அகத்தியன்தான் காப்பாற்றினான் என்று. இப்போதும் கூட்டிப் போகலாமே.”

“ஓம். அது சரிதான். அப்போது சின்னக் குட்டியாக இருந்தாலும் பிளிறிக் கொண்டு அந்த மனிதனைத் துரத்தி எங்களைக் காப்பாற்றியவன் அகத்தியன்தான். ஆனால், இப்போது நீங்கள் இருவரும் ஆடிப்பாடி விளையாடுவதைப் பார்த்து சர்க்கஸ்காரர் பிடித்துக்கொண்டு போய்விட்டால் என்ன செய்வது? அம்மா யானையும் பயப்படுகிறது. வேண்டாம்” என்றது.

ஒருநாள் காலையில் இருவரும் காட்டைவிட்டு ஊருக்குள் போக கிளம்பினார்கள். அவர்கள் மறையுமட்டும் பார்த்தவண்ணம் இருந்த குட்டியானை திரும்பிச் சென்றது.

போகும் வழியில் மானம்மா “நிலா! நான் ஒரு வாகனத்தில் அடிபட்டு இருந்தபோது என்னைக் காப்பாற்றித் தன்னுடன் வைத்திருந்த ஒரு மாமாவிடம் உன்னைக் காட்ட கூட்டிப்போகிறேன்” என்றது.

“அவருக்கு ஆதிக்குட்டி என்று குழந்தை இருக்கிறது. ஆதிக்கு என்னில் மிகவும் பிரியம். என்னைத் தடவித்தடவி என்னிடம் விளையாடுவாள். இப்போது கொஞ்சம் வளர்ந்திருப்பாள். உன்னைப்பார்த்தால் மிகவும் சந்தோஷப்படுவாள். நான்கு நாட்கள் தங்கிவிட்டு வருவோம்” என்றது.

மானம்மாவும்,நிலாக்குட்டியும் அவர்கள் வீட்டுக்குப் போனபோது ஆதிதான் முதல் பார்த்தாள். ஆனந்தச் சிரிப்புடன் ஓடிவந்து மானம்மாவைக் கட்டிக் கொண்டாள்.

“அம்மா! அம்மா! ஓடி வாங்கோ. என்னுடைய மான் வந்திட்டுது” என்று கூவினாள்.

ஆதியின் அப்பா, அம்மாவும் வந்து பார்த்து வியப்பும், சந்தோஷமும் அடைந்தார்கள். மனிதர்களுக்கே இப்போது நன்றி உணர்வு இல்லாதபோது இந்த மான் எங்களை மறக்காமல் தன் குட்டியையும் கூட்டிவந்து காண்பிக்கிறதே என்று சொல்லிச்சொல்லி மகிழ்ந்தார்கள். நிலாவுக்கும் ஆதியைப் பிடித்துப் போனது.

“ஆதிக்குழந்தை ! இந்தக் குட்டியுடன் விளையாடுங்கோ” என்றார்கள். நிலாவும் ஆதிக்குழந்தையுடன் விளையாடத் தொடங்கினாள்.

குட்டிகளுக்கான குட்டிக் கதைகள்

குழந்தைகளைக் கொண்டாடுவதும், குழந்தைகளோடு கொண்டாடுவதும் வாழ்தலின் உன்னதமான தருணங்கள் என்பதே உண்மை. குழந்தைகளின் மனம் மென்மையானது மட்டுமல்ல, அப்பழுக்கற்றது. இதில் பதியும் நேர்த்திசையான எண்ணங்களே வாழ்க்கையைக் கற்றுக்கொடுக்கின்றன.

இளமையில் கற்றுக் கொள்வதன் மூலமே குழந்தைகளின் எதிர்காலம் வெளிச்சம் பெறுகிறது. கதை கேட்டல் குழந்தைகளுக்கு விருப்பமானதாக இருப்பதால், கதைகளின் ஊடாகக் கருத்துகளை அவர்களின் மனதில் எளிதில் பதிய வைத்து விடலாம்.

குழந்தைகள் எளிதில் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் 'குழந்தைகளுக்கான குட்டிக் கதை'களைத் தந்திருக்கிறார் கமலினி கதிர். கதைகளுக்கான ஓவியங்களையும் தீட்டியுள்ளது இந்நூலுக்கு மேலும் அழகு சேர்க்கிறது. குழந்தைகளிடம் வாழ்வியல் நெறிகளைக் கொண்டு செல்ல வேண்டும் என்ற நோக்கில் இனிய நந்தவனம் பதிப்பகம் இந்நூலை வெளியிடுவதில் பெருமையடைகிறது.

வாழ்த்துகளுடன்

நந்தவனம் சந்திரசேகரன்

ISBN : 978-81-953066-4-0

9 788195 130664 0

